

J. K. Rowling

Harry Potter és a Félvér Herceg

created by: *Dr. Bubo*

Első Fejezet

A másik miniszter

Éjfélre járt az idő. A miniszterelnök egyedül ült a dolgozószobájában. Egy hosszú jelentést olvasott, de a mondatok a legcsekélyebb nyomot se hagyták benne. Épp egy távoli ország elnökének telefonhívását várta, s vagy arra gondolt, hogy mikor jelentkezik már a nyavalyás, vagy a mögötte álló hosszú és kimerítő hét kellemetlenségeit próbálta száműzni emlékezetéből. Minél erősebben próbált a szövegre összpontosítani, annál tisztábban látta maga előtt egyik politikai ellenlábásának kárörvendő képét. Az illető politikus éppen aznap nyilatkozott a híradónak, s nem csupán felsorolta az elmúlt hét borzalmas eseményeit (mintha ugyan bárkit is emlékeztetni kellett volna rájuk!), de azt is hangoztatta, hogy mindegyikért a kormány a felelős. A miniszterelnököt még így utólag is felzaklatták a messzemenően igazságtalan és alaptalan vádak. Hogy a ménkübe akadályozhatta volna meg a kormány, hogy leszakadjon az a híd? Arcátlanság azt állítani, hogy megspórolták a karbantartási pénzeket, hisz az építmény alig tízéves volt, és a legkiválóbb szakértők se tudnak magyarázatot adni rá, hogy mitől tört hirtelen ketté. Márpedig kettétört, és tucatnyi autó zuhant róla az örvénylő folyóba. Nem kevésbé felháborító állítás az sem, hogy ha több a rendőr, nem követték volna el azt a két, sajtószenzációvá felfújtt gyilkosságot, vagy hogy a kormánynak előre kellett volna látnia a hirtelen támadt hurrikánt, ami hatalmas pusztítást végzett a nyugati országrészben. És vajon ő, a 2

miniszterelnök tehet róla, hogy az egyik miniszterhelyettes, Herbert Chorley pont ezen a héten kezdett el annyira különösen viselkedni, hogy a közeljövőben jobbára családi körben kell töltenie a napjait?

„Sötétség borult hazánkra.” – jelentette ki végül az ellenzéki politikus, alig palástolva kaján vigyorát. És ebben sajnos igaza is volt. A miniszterelnök maga is érezte, hogy az emberek komorabbak, mint máskor – s ezt még az időjárás is tetézte. Dermesztő köd június közepén... – ez nem normális dolog.

A miniszterelnök a jelentés második oldalára lapozott, de látva, hogy milyen hosszú még a szöveg, inkább felhagyott az olvasással. Nyújtózott egyet, és búsan körülpillantott a dolgozószobában. Csinos helyiség volt, szép márványkandallóval és magas tolóablakokkal, melyek most – tekintettel a zord időre – zárva voltak. A miniszterelnök kissé megborzongott, felállt, az ablakhoz sétált, és az üveghez tapadó ködbe bámult. Ekkor hallotta meg háta mögül a halk köhintést.

A miniszterelnök megdermedt, akárcsak rémült tükörképe a sötét ablaküvegen. Ismerte ezt a köhögést, hallotta már néhányszor. Lassan megfordult, és körülnézett az üres szobában.

– Igen? – szólt megjátszott nyugalommal.

Egy fél pillanatra teret engedett lelkében a hiú reménynek, hogy nem kap választ. De már zendült is a felelet, szenvtelenül, határozottan, ítéletszerűen. A hang tulajdonosa – a miniszterelnök ezt már a köhintésből

tudta – a szoba távoli sarkában lógó, piszkos olajfestményen ábrázolt ezüstszürke parókás, békaforma emberke volt.

– A muglik miniszterelnökének. Sürgősen találkozunk kell! Azonnali választ kérek! Tisztelettel, Caramel.

A portréalak várakozva nézett a miniszterelnökre.

– Öhm... nézze... most nem a legalkalmasabb. Tudja, fontos telefont várok... egy államelnök...

– Az halasztható – vágta rá a portré, s a miniszterelnöknek elszorult a szíve. Pontosan ettől tartott.

– De kérem, nagyon fontos lenne, hogy beszéljek vele...

– Elintézzük, hogy az államelnök úr elfelejtsen telefonálni – darálta a kis ember. – Majd holnap este pótolja a mulasztást. Kérem, haladéktalanul válaszoljon Caramel úrnak.

– Nos... öhm... nem bánom – adta be a derekát a miniszterelnök. – Rendben van, fogadom Caramelt.

Azzal visszasietett az íróasztalához. Menet közben megigazította a [~] 3 [~]

nyakkendőjét, és higgadtnak szánt kifejezésbe rendezte vonásait. Ám alighogy lehuppant a székére, ragyogó zöld lángnyelvek csaptak ki az üres márványkandallóból, s a tűzben bűgőcsiga módjára pörgő, pocakos alak jelent meg. A miniszterelnök mindent megtett, hogy arca ne áruljon el se meglepetést, se félelmet. További néhány másodperc múltán az alak kilépett a kandalló előtti szép, antik szőnyegre, és

citromzöld keménykalapját fél kezébe fogva, lesöpörte hajszálcsíkos köpenye ujjáról a hamut.

– Á... miniszterelnök úr! – Cornelius Caramel kinyújtott kézzel indult vendéglátója felé. – Nagyon örülök, hogy újra láthatom.

A miniszterelnöknek nem volt kedve hazudni, így inkább nem mondott semmit. A maga részéről cseppet sem örült, hogy viszontlátja Caramelt, akinek a felbukkanásai nemcsak rémisztőek voltak, de általában kellemetlen hírek érkezésével jártak együtt. Ráadásul Caramel kimondottan rossz bőrben volt. Lefogyott, a haja ritkább és őszesebb lett, az arcán elmélyültek a ráncok. A miniszterelnök látott már politikusokat ilyen állapotban, és tudta, hogy mit jelent ez.

– Miben állhatok szolgálatára? – kérdezte egy kurta kézfogás után, az íróasztala előtt álló székek legkényelmetlenebbike felé mutatva.

– Nem is tudom, hol kezdjem... – dörmögte Caramel. Közelebb húzta a széket, leült rá, és a térdére helyezte zöld kalapját. – Micsoda hét volt ez, micsoda hét...

– Szóval maga mögött is nehéz napok állnak... – jegyezte meg hűvösen a miniszterelnök, főként azért, hogy érzékeltesse, van elég baja Caramel nélkül is.

Caramel fáradtan megdörzsölte a szemét, majd komoran a miniszterelnök szemébe nézett.

– Pontosan ugyanolyan hetem volt, mint önnek. A brockdale-i híd... a Bones- és a Vance-gyilkosság... no meg az a rumli ott nyugaton...

– Arra... öhm, arra céloz ezzel, hogy a magafajtáknak közük volt ezekhez... ezekhez az eseményekhez?

Caramel pillantása megkeményedett.

– Természetesen igen – felelte. – Felteszem, rájött, hogy mi folyik az országban.

– Hát...

A miniszterelnök pontosan az ilyen helyzetek miatt vizsgálta annyira Caramel látogatásaitól. Az ország első embereként cseppet sem élvezte, hogy egy tudatlan kölyök szerepébe kényszerítik. Márpedig ez történt 4

minden egyes alkalommal, Caramel első látogatása óta, mellyel éppen a beiktatása napján örvendeztette meg. Úgy emlékezett arra az estére, mintha tegnap lett volna, és tudta, hogy az élmény holta napjáig kísérteni fogja. Egyedül állt ugyanebben a szobában, élvezte a sokévi álmodozás és cselszövés után kiharcolt diadalt; aztán, csakúgy mint ma, váratlanul köhintést hallott a háta mögül, s mikor megfordult, a csúf kis portréalak közölte vele, hogy a mágiaügyi miniszter bemutatkozó látogatást készül tenni nála.

Az első gondolata természetesen az volt, hogy az agyára ment a hosszú és kimerítő választási hadjárat.

Borzasztóan megrémült a beszélő festménytől, de ez semmi volt ahhoz képest, amit akkor érzett, mikor a kandallóból kiugrott egy magát varázslónak nevező alak, és megszorongatta a kezét. Egy szót se bírt kinyögni, mialatt Caramel barátságosan felvilágosította,

hogy varázslók és boszorkányok márpedig vannak, titokban ott élnek az emberek között világszerte, de neki, a miniszterelnöknek ne főjön a feje miattuk, mert a Mágiaügyi Minisztérium felelősséget vállal a varázslótársadalom minden tagjáért, és gondoskodik róla, hogy a varázstalan lakosság ne is sejtse létezésüket. A munkájuk, magyarázta Caramel, roppant nehéz és összetett, mindenre kiterjed a seprűhasználat rendeleti szabályozásától a sárkányállomány ellenőrzéséig (a miniszterelnök emlékezett rá, hogy ennél a mondatnál meg kellett kapaszkodnia az íróasztala szélében). Caramel ezután atyai jóindulattal vállon veregette őt.

– Egyet se féljen! – mondta. – Jó esély van rá, hogy többé soha az életben nem lát. Csak akkor fogom zavarni, ha igazán komoly gondunk támad, olyasmi, ami a muglikat... bocsánat: a varázstalan embereket is érintheti. Egyébként élni és élni hagyni – ez az elvünk. Megjegyzem, ön sokkal higgadtabban fogadja a hírt, mint a tisztelt elődje. Ő megpróbált kidobni az ablakon, mert azt hitte, az ellenzék által felbérelt csaló vagyok.

A miniszterelnök ekkor végre visszanyerte a beszélőképességét.

– Tehát ön... nem csaló?

Ez volt az utolsó, halvány reménysugara.

– Sajnálom, de nem – felelte együtt érzően Caramel. – Nézze csak!

Azzal ugrógérré változtatta a miniszterelnök teáscsészéjét.

– De hát... – nyögte a miniszterelnök a csésze-egérre meredve, amely békésen rágcsálni kezdte a következő beszéde sarkát. – De hát miért... miért nem szólt nekem senki erről?

– A mágiaügyi miniszter csak a mindenkori mugli miniszterelnök előtt

˘ 5 ˘

fedti fel kilétét – magyarázta Caramel, és zsebre dugta a pálcáját. – Úgy véljük, ily módon őrizhető meg legjobban a titok.

– De akkor... – hebegte a miniszterelnök –, akkor miért nem figyelmeztetett az elődöm?

Caramel harsányan felkacagott.

– Drága miniszterelnök úr, ön talán elmondaná ezt bárkinek is?

Ezután, még mindig nevetve, beleszórt valamiféle port a kandallóba, majd a fellobbanó smaragdzöld lángnyelvek közé lépett, és hussanó hang kíséretében köddé vált. A miniszterelnök csak állt földbe gyökerezett lábbal, és arra gondolt, hogy való igaz: soha életében senki emberfiának nem mer majd erről a találkozásról beszélni. Mert kitől is várhatná el, hogy higgyen neki? Ezután még jó ideig a megrázó élmény hatása alatt állt. Egy darabig arról gyözködte magát, hogy Caramel hallucináció volt, a túlhajszoltság és a kialvatlanság

szülte látomás. Hogy megszabaduljon a képzelt incidens tárgyi emlékeitől, az unokahúgának ajándékozta az ugróegeret, titkárát pedig utasította, hogy vigye ki a dolgozószobából annak a csúf kis embernek a képét, aki Caramel érkezését hírül adta. Kimondhatatlan bosszúságára azonban a festmény eltávolíthatatlannak bizonyult. Miután több asztalos, néhány kőműves, egy művészettörténész és a pénzügyminiszter is hiába próbálta leszedni a falról, a miniszterelnök nem erőltette tovább a dolgot, s abba a reménybe menekült, hogy hivatali idejének hátralevő részében a portré néma és mozdulatlan marad. Sajnos néha esküdni mert volna rá, hogy ásítani látja a festmény lakóját, vagy orrvakaráson vélte kapni őt; egyszer-kétszer az is előfordult, hogy a portréalak egyszerűen kisétált a keretből, üresen hagyva a sárbarna vásznat. A miniszterelnök ezért egy idő után inkább már rá se nézett a képre, s ha mégis mozgást vélt látni abban az irányban, mindig meggyőzte magát, hogy csak a szeme káprázik.

Azután három éve, egy hasonló estén, mikor megint egyedül volt a dolgozószobájában, a portréalak ismét bejelentette Caramel érkezését. A következő pillanatban a varázsló ki is rontott a kandallóból, mégpedig csuromvizesen, és igencsak feldúlt állapotban. Mielőtt a miniszterelnök megkérdezhetné volna tőle, miért áztatja el az axminster szőnyeget, Caramel hadoválni kezdett egy ismeretlen börtönről, egy „Szírjusz” Black nevű emberről, valami Roxfortról és egy Harry Potter nevű gyerekről – de a miniszterelnök az egészből egy árva szót se értett.

– ...most jövök az Azkabanból – zihálta Caramel, miközben jelentős

˘ 6 ˘

mennyiségű vizet csurgatott át keménykalapja karimájából a zsebébe. – Tudja, az fent van az Északi-tenger közepén... rémes repülésem volt... a dementorok tombolnak... – Caramel megborzongott. – Még soha senki nem szökött meg tőlük. No mindegy, szóval erről akartam értesíteni, miniszterelnök úr. Black hírhedt mugligyilkos, és nem kizárt, hogy csatlakozni készül Tudjakihez... jaj, de hát ön nem is tudja, ki Tudjaki! – Caramel egy pillanatig csüggedten meredt a miniszterelnökre, aztán így folytatta: – Jól van, üljön le, üljön le, mindent elmondok... igyon egy whiskyt...

A miniszterelnök kissé zokon vette, hogy székre parancsolják a saját irodájában, és a saját whiskyjéből kínálják, de azért leült. Caramel előhúzta pálcáját, és két, borostyánsárga folyadékkal teli poharat varázsolt elő a semmiből. Az egyiket a miniszterelnök kezébe nyomta, majd odahúzott magának egy széket. Ezután több mint egy óra hosszat beszélt. A történet egy pontján vonakodott hangosan kimondani egy nevet, inkább leírta egy darab pergamenre, amit aztán a miniszterelnök szabad kezébe adott. Mikor aztán a monológ végére ért, és felállt, hogy távozzon, a miniszterelnök is felemelkedett székéből. – Ezek szerint úgy véli, hogy ez a... – Rásandított a bal kezében tartott lapra. – ...hogyan ez a Volde...

– Ó, Akit Nem Nevezünk Nevén! – vágott a szavába Caramel.
– Elnézést... szóval úgy véli, hogy Ó, Akit Nem Nevezünk Nevén, életben van?
– Dumbledore szerint igen – felelte Caramel, és összecsatolta hajszálcsíkos köpenyét az álla alatt. – De mi még nem bukkantunk a nyomára. A magam részéről úgy gondolom, hogy addig nem veszélyes, amíg nem talál csatlósokra, úgyhogy az igazi gondot most Black jelenti. Akkor hát figyelmezteti a lakosságot, ugye? Kitűnő. Nos, reménykedjünk benne, hogy nem látjuk viszont egymást, miniszterelnök úr! Jó éjt!

De viszontlátták egymást. Alig egy évvel később Caramel zaklatott képpel felbukkant a kormány üléstermében, és közölte a miniszterelnökkel, hogy volt egy kis gond a „gvidiccs” (vagy valami hasonló) világkupán, amiben számos mugli is „érintve volt”, de a miniszterelnöknek nem kell aggódnia, semmit nem jelent, hogy újra feltűnt Tudjukki Jegye; Caramel ezt elszigetelt incidensnek tartja, és a Mágus-Mugli Kapcsolatok Hivatala haladéktalanul elvégzi a szükséges emlékezetmódosításokat.

– Ó, és majd’ elfelejtettem! – tette hozzá Caramel. – Behozunk

~ 7 ~

külföldről három sárkányt és egy szfinxet a Trimágus Tusára. Rutindolog, de a Varázslény-felügyeleti Főosztály azt mondja, hivatalból értesítenünk kell önt,

ha kiemelten veszélyes varázslényeket hozunk be az országba.

– Hogy... mit... sárkányokat? – hápogta a miniszterelnök.

– Igen, hármat – bólintott Caramel. – Meg egy szfinxet. Nos, minden jót, uram!

A miniszterelnök ezután hön remélte, hogy a sárkányoknál és szfinxeknél rosszabb már nem vár rá – de ismét csalódnia kellett. Két év sem telt el, és Caramel megint kiugrott a tűzből, ezúttal azzal a hírrel, hogy az azkabani rabok tömeges kitörést hajtottak végre.

– Tömeges kitörést? – visszhangozta rekedten a miniszterelnök.

– Aggodalomra semmi ok! – harsogta Caramel, fél lábbal már ismét a tűzben. – Pillanatok alatt kézre kerítjük őket! Csak gondoltam, szólok önnek.

S mielőtt a miniszterelnök rákiálthatott volna, hogy várjon még egy percet, Caramel már el is tűnt a zöld szikraesőben.

Bár a sajtó és az ellenzék erről másként vélekedett, a miniszterelnök egyáltalán nem volt bolond. Nem kerülte el a figyelmét, hogy Caramel kezdeti fogadkozása dacára meglehetősen rendszerességgel találkoznak, ráadásul Caramel egyre feldúltabban érkezik hozzá. Bár két látogatás között nem szívesen gondolt a mágiaügyi miniszterre (vagy ahogy magában nevezte: a másik miniszterre), tartott tőle, hogy Caramel újra eljön, és még veszesebb híreket hoz majd. Épp ezért, mikor meglátta a tűzből kilépő, zilált külsejű, komor varázslót,

aki ráadásul elvárta, hogy ő, a miniszterelnök pontosan tudja, milyen ügyben érkezett – nos, ezt az amúgy is gyászos hét abszolút mélypontjaként élte meg.

– Honnan tudnám, mi folyik az izé... a

varázslótársadalomban? – fortyant fel a miniszterelnök.

– Egy egész országot kell irányítanom, és pillanatnyilag elég gondom van anélkül is, hogy maga...

– A gondjaink ugyanazok! – vágott a szavába Caramel.

– A brockdale-i híd nem magától roskadt össze.

Nyugaton nem hurrikán tombolt. A gyilkosságokat nem muglik követték el. És Herbert Chorley családja

nagyobb biztonságban lenne Herbert Chorley nélkül.

Szervezés alatt áll, hogy beutaljuk őt a Szent Mungo

Varázсныavalya- és Ragálykúráló Ispotályba. A

beszállítására még ma éjjel sor kerül.

– Hogyhogy... attól tartok, nem értem... Micsoda!? – fakadt ki a miniszterelnök.

Caramel mélyet sóhajtott, és így felelt: ˘ 8 ˘

– Miniszterelnök úr, sajnos közölnöm kell önnel, hogy visszatért. Ő, Akit Nem Nevezünk Nevén, visszatért.

– Visszatért? Mármint... él? Vagyis...

A miniszterelnök az emlékezetében kutatva igyekezett összeszedni a három évvel ezelőtti rémes beszélgetés részleteit. Caramel mesélt neki a varázslóról, akitől mindenki retteg, s aki ezernyi szörnyű bűnt követett el, de aztán tizenöt éve titokzatos módon eltűnt.

– Igen, él – bólintott Caramel. – Azaz... nem tudom... mondhatjuk arra, akit nem lehet megölni, hogy él? Nem egészen értem a dolgot, és Dumbledore nem hajlandó részletesen elmagyarázni. Mindenesetre van teste, tud járni, beszélni és gyilkolni, úgyhogy azt hiszem, a beszélgetésünk szempontjából élőknek tekinthető.

A miniszterelnök nem tudta, mit mondjon erre, de mivel afféle belső kényszer volt nála, hogy minden felmerülő témában jól informáltnak tűnjön, igyekezett minél többet felidézni a Caramellel folytatott korábbi beszélgetésekből.

– És az a Szírjusz Black ott van – öhm – Vele, Akit Nem Nevezünk Nevén?

– Black? Black? – kérdezett vissza szórakozottan Caramel, keménykalapját az ujjai közt forgatva. – Sirius Blackre gondol? Merlin szakállára, dehogy! Black meghalt. Kiderült, hogy... nos, hogy tévedtünk vele kapcsolatban. Ártatlannak bizonyult. Soha nem volt Tudjukki csatlósa. – Caramel zavarában még gyorsabban pörgette a kalapját. – Pedig hát minden bizonyíték arra utalt... több mint ötven tanú látta... de ez már lényegtelen, mert, mint mondtam, meghalt. Pontosabban meggyilkolták. A Mágiaügyi Minisztérium épületében. Természetesen vizsgálatot indítunk...

A miniszterelnök maga is meglepődött ezen, de ekkor megszánta Caramelt. A futó érzést azonban szinte rögtön elnyomta benne a kaján önelégültség fellángolása: a semmiből és a kandallókból való feltűnés terén vannak ugyan hiányosságai, viszont az ő hivatali

ideje alatt egyetlen kormányzati épületben se történt gyilkosság... eddig legalábbis nem...

A miniszterelnök bal keze középső ujjával háromszor az asztallap aljára koppintott. Közben Caramel folytatta:

– De Black most mellékes. A lényeg az, miniszterelnök úr, hogy hadban állunk, és cselekednünk kell.

– Hadban állunk...?! – visszhangozta riadtan a miniszterelnök. – Ez kissé túlzó kifejezés, nem gondolja?

– Ő, Akit Nem Nevezünk Nevén, összeállt azokkal a csatlósaival, akik

˘ 9 ˘

januárban megszöktek az Azkabanból. – Caramel egyre jobban hadart, és már olyan sebesen pörgette a kalapját, hogy az citromzöld folttá mosódott el a kezében. –

Immár nyíltan színre léptek, és sorozatban követik el a rémtetteket. A brockdale-i híd – az ő műve, miniszterelnök úr, ő fenyegetőzött tömeges mugliöléssel, ha nem állok félre, és...

– Szent ég, szóval maga tehet róla, hogy azok az emberek meghaltak! – fakadt ki a miniszterelnök. – És még én magyarázkodom mindenféle rozsdás sodronyokról, korrodált tágulási illesztésekről, meg az Isten tudja, miről!

– Én tehetek róla!? – fortyant fel liluló fejjel Caramel. – Maga talán engedett volna az efféle aljas zsarolásnak!?

– Nem valószínű... – A miniszterelnök kilépett íróasztala mögül, és feldúltan járkálni kezdett a szobában. – Viszont minden rendelkezésemre álló

eszközt bevettem volna, hogy elkapjam a zsarolót, még mielőtt ilyesmit elkövethet!

– Azt hiszi, én nem tettem meg minden tőlem telhetőt?

– védekezett Caramel. – A minisztérium teljes aurorállománya őt és a csatlósait keresi! Csakhogy az emberünk történetesen minden idők legnagyobb hatalmú mágusa, akire közel három évtizede vadászunk hiába!

– Felteszem, mindjárt kijelenti, hogy a hurrikánt is ő kavarta nyugaton! – dühöngött a miniszterelnök.

Indulata szinte lépésről lépésre nőtt, ahogy a köröket róta a szobában. Őrjítőnek érezte, hogy hiába tudja meg a katasztrófák okát, azt nem tárhatja a nyilvánosság elé

– ez szinte rosszabb volt, mint ha valóban a kormány bűne lenne minden.

– Az nem hurrikán volt... – dörmögte Caramel.

– Már megbocsásson! – hördült fel a miniszterelnök.

Immár döngött a parketta a léptei alatt. – Tövestül kicsavart fák, letépett tetők, kidőlt lámpaoszlopok, borzalmas sérülések...

– A halálfalók műve volt – magyarázta csüggedten Caramel. – Tudjaki csatlósaié. És... gyanítjuk, hogy egy óriás keze is benne volt.

– Minek a keze?

Caramel komoran elfintorodott.

– Régen is óriásokat használt, ha látványos pusztítást akart véghezvinni. A Félrevezetési Ügyosztály munkatársai éjjel-nappal dolgoznak, és a helyszínre vezényelt amneziátorok módosítják mindazon muglik memóriáját, akik látták, mi történt valójában. A

Varázslény-felügyeleti Főosztály emberei tűvé teszik Somersetet, de az óriásnak egyelőre nyoma sincs. Katasztrófális a helyzet, uram, katasztrófális!

˘ 10 ˘

- Na, ne mondja! – morogta dühösen a miniszterelnök.
- Mi tagadás, meglehetősen borúlátó hangulat uralkodik a minisztériumban – csóválta a fejét Caramel. – Főleg azóta, hogy elvesztettük Amelia Bonest.
- Kicsodát?
- Amelia Bonest. A Varázsbűn-üldözési Főosztály vezetőjét. Tudjukki feltehetőleg saját kezűleg gyilkolta meg, mert a hölgy kivételes képességű boszorkány volt, és minden jel arra mutat, hogy a végsőkéig védekezett.

Caramel megköszöri a torkát, és – minden önfegyelmét latba vetve – abbahagyta a kalappörgetést.

– Írtak az újságok arról a gyilkosságról. – A miniszterelnök egy pillanatra megfélemezett dühéről. – A mi újságaink. Amelia Bones... Egyedülálló, középkorú nő volt, nemde? Roppant csúnya eset, és igen nagy publicitást kapott. A rendőrség értetlenül áll a történetek előtt.

– Az nem is csoda – sóhajtott fáradtan Caramel –, mivel Bonest egy belülről bezárt szobában ölték meg. Előttünk nem titok, ki volt a tettes, csak hogy elfogni mi sem tudjuk. És hát ott van még Emmeline Vance, róla talán nem is hallott...

– De mennyire, hogy hallottam róla! – kapott a szón a miniszterelnök. – Hiszen itt történt a közelben! Hogy

mit csámcsogtak rajta a lapok! Véres bűntény a miniszterelnök szomszédságában...

– És mintha mindez nem volna elég – folytatta Caramel, meg se hallva a miniszterelnök sopánkodását –, a dementorok egyre több embert támadnak meg.

Egykor, boldogabb időkben ez a mondat érthetetlen lett volna a miniszterelnök számára, de most már sajnos nem volt az.

– Úgy tudtam, hogy a dementorok az azkabani rabokat őrzik – jegyezte meg óvatosan.

– Régen úgy is volt – felelte fáradtan Caramel. – De fájdalom, ma már nem ez a helyzet. Otthagyták a börtönt, és beálltak Tudjaki seregébe. Nem tagadom, ez is súlyos csapásként ért minket.

A miniszterelnökben borzalmas gyanú ébredt.

– Nem azt mondta, hogy azok a lények kiszívják a reményt és a jókedvet az emberekből?

– De igen. És szaporodnak. Attól van ez a fojtó köd.

A miniszterelnök leroskadt a legközelebbi székre. Az ájulás kerülgette a gondolattól, hogy holmi láthatatlan lények országszerte kétségbeesést és reménytelenséget oltanak a választóiba. ~ 11 ~

– Ide figyeljen, Caramel! Tennie kell végre valamit! Mint mágiaügyi miniszternek ez a kötelessége!

– Drága jó miniszterelnök úr, csak nem képzelem, hogy ezek után még miniszter vagyok? Három nappal ezelőtt

menesztettek. Már két hete követelte a lemondásomat az egész varázslótársadalom! – Caramel megpróbálkozott egy sötét mosollyal. – A hivatali időm alatt egyszer se tapasztaltam ilyen egységet a közvélemény részéről.

A miniszterelnöknek egy pillanatra elállt a szava. Változatlanul felháborította, hogy ilyen szörnyű helyzetbe hozták, mégis részvétet érzett a vele szemben ülő, megtört ember iránt.

– Nagyon sajnálom... – szólt végül. – Tehetek valamit önért?

– Köszönöm kérdését, miniszterelnök úr, de nem. Azért küldtek el önhöz ma este, hogy beszámoljak a legutóbbi fejleményekről, és bemutassam önnek az utódomat. Úgy volt, hogy mostanra megérkezik, de hát a jelen helyzetben érthető módon nagyon elfoglalt.

Caramel rápillantott a bodros ezüstparókat viselő csúf kis ember portréjára. A festett alak a fülét turkálta egy penna hegyével, s mikor elkapta Caramel tekintetét, így szólt:

– Azonnal itt lesz, csak még befejez egy levelet Dumbledore-nak.

– Sok sikert kívánok neki. – Caramel hangja most először sértődötten csengett. – Két héten keresztül naponta kétszer írtam Dumbledore-nak, de hajthatatlan volt. Ha beleegyezett volna, hogy ráveszi a fiút, talán még mindig én lennék a... Na majd meglátjuk, mire megy vele Scrimgeour.

Caramel mogorva hallgatásba merült, de a csendet szinte nyomban megtörte a portréalak szenvtelen, hivatalos hangja:

– A muglik miniszterelnökének. Sürgősen találkozunk kell! Azonnali választ kérek! Rufus Scrimgeour mágiaügyi miniszter.

– Persze, persze, jöjjön... – felelte szórakozottan a miniszterelnök, és a szeme is alig rebbent, mikor a kandallóban ismét felcsapott és smaragdzöldre színeződött a tűz, hogy aztán egy újabb pörgő varázsló jelenjen meg benne, aki utóbb szintén az antik szőnyegen landolt. Caramel felállt, s némi habozás után így tett a miniszterelnök is. Együtt nézték a jövevényt, aki közben felegyenesedett, leporolta fekete talárját, és körülnézett.

A miniszterelnök első, komolytalan gondolata az volt, hogy Rufus Scrimgeour úgy fest, mint egy vén oroszlán. Vörösesbarna, sörényszerű haját és bozontos szemöldökét ősz szálak szótták át; pásztázó szeme sárgán fénylett drótkeretes szemüvege mögött, és – jóllehet, sántított egy kicsit – 12

hosszú, ruganyos léptekkel járt. Első pillantásra látszott rajta, hogy agyafűrt és keménykezű ember – a miniszterelnök nyomban érteni vélte, miért Scrimgeournek szavazott bizalmat a varázslónép Caramel helyett ezekben a vészterhes időkben.

– Üdvözlöm, uram – köszönt udvariasan a miniszterelnök, és vendége felé nyújtotta jobbját.

Scrimgeour futólag kezét fogott vele, közben körülpillantott a szobában, majd pálcát húzott elő a talárja alól.

– Caramel mindent elmondott? – kérdezte, s máris az ajtóhoz lépett, hogy pálcájával a kulcslyukra koppintson. A miniszterelnök hallotta a zár kattánását.

– Öhm, igen... Megbocsásson, de örülnék, ha az ajtó nyitva maradna.

– Én viszont nem szeretném, ha megzavarnának minket – felelte kurtán Scrimgeour. – És azt se, ha kilesnének – tette hozzá, és pálcája egy intésével összehúzta az ablakfüggönyöket. – Nos, meglehetősen elfoglalt vagyok, úgyhogy térjünk a tárgyra. Mindenekelőtt beszélnünk kell az ön személyi biztonságáról.

A miniszterelnök dacosan kihúzta magát.

– Nagyon köszönöm, de tökéletesen elégedett vagyok a jelenlegi biztonsági...

– Mi nem vagyunk elégedettek vele! – vágott a szavába Scrimgeour. – Sötét jövő elé néznének a muglik, ha a miniszterelnökük az Imperius-átok béklyójába kerülne. A külső irodába felvett új titkár...

– Nem vagyok hajlandó elbocsátani Kingsley Shackleboltot, ha arra gondol! – heveskedett a miniszterelnök. – Kiváló munkaerő, kétszer annyit dolgozik, mint bárki más...

– Hogyne, mert varázsló – felelte a leghalványabb mosoly nélkül Scrimgeour. – Speciálisan képzett auror, aki azért van itt, hogy megvédje önt.

– Na, álljon meg a menet! – fortyant fel a miniszterelnök. – Hogy jönnek maguk ahhoz, hogy a

nyakamra küldjék az embereiket!? Én döntöm el, hogy ki dolgozik nekem...

- Mintha azt mondta volna, hogy elégedett Shacklebolttal – jegyezte meg fagyosan Scrimgeour.
- Igen... azaz elégedett voltam vele, amíg...
- Akkor nincs semmi probléma, igaz?
- Nos... ha Shacklebolt továbbra is... öhm, kifogástalan munkát végez... – makogta ügyefogyottan a miniszterelnök, de Scrimgeour nem is

˘ 13 ˘

figyelt rá.

- Ami Herbert Chorley miniszterhelyettest illeti... – váltott témát – arra az úrra gondolok, aki a széles nyilvánosság előtt egy kacsát igyekezett megszemélyesíteni.
- Mi van vele? – kérdezte a miniszterelnök.
- Ezt a viselkedést kétségkívül egy hibásan végrehajtott Imperius-átok váltotta ki nála – magyarázta Scrimgeour.
- Agyalágyult lett az átoktól, de azért még potenciális veszélyt jelent.
- De hiszen csak hápog! – tiltakozott erőtlenül a miniszterelnök. – Biztos, hogy ha kipihen magát... és nem nyúl a pohárhoz...
- Jelen pillanatban is vizsgálják őt a Szent Mungo Varázsnyavalya- és Ragálykúráló Ispotály gyógyítói – felelte Scrimgeour. – Chorley eddig hármójukat próbálta megfojtani. Úgy vélem, célszerű egy ideig távol tartani őt a muglitársadalomtól.

– Hát... nos... de meg fog gyógyulni, ugye? – kérdezte aggódva a miniszterelnök. Scrimgeour csak egy vállrándítással felelt, és már indult is a kandalló felé.

– Lényegében ennyit akartam mondani önnek, miniszterelnök úr. A továbbiakban is tájékoztatni fogjuk a fejleményekről. Ha jómagam nem tudok időt szakítani személyes látogatásra, Caramelt fogom elküldeni, aki tanácsadói minőségben továbbra is nálunk dolgozik.

Caramel mosolyogni próbált, de nem sok sikerrel; inkább úgy tűnt, mintha fogfájás gyötörné. Scrimgeour ekkor már a zsebében kotorászott a tüzet megzöldítő titokzatos por után. A miniszterelnök egy pillanatig reményvesztetten bámult a két varázslóra, aztán kitörtek belőle a szavak, amelyeket egész este igyekezett magába fojtani.

– De hát az Isten szerelmére – maguk mágusok! Tudnak varázsolni! Mindenre képesek, nem?

Scrimgeour lassan megfordult, és hitetlenkedő pillantást váltott Caramellel. Utóbbinak ezúttal valóban sikerült elmosolyodnia, úgy válaszolt a miniszterelnöknek:

– A baj csak az, hogy az ellenfeleink is varázslók, uram.

Azzal a két mágus a ragyogó zöld lángnyelvek közé lépett, és eltűnt. ~ 14 ~

Második Fejezet

A Fonó sor

A dermesztő köd, ami a miniszterelnök

dolgozószobájának ablakát ostromolta, sok-sok

mérfölddel odébb egy szeméttel teleszórt, gazfelverte partok közt kanyargó, zavaros vizű folyó fölött lebegett. Távolabb egy elhagyott malom kéménye magaslott sötét, fenyegető emlékmű módjára. A táj csöndjét csak a sötét víz suttogása törte meg, közel s távol az egyetlen mozgó élőlény egy csontsovány róka volt. Az állat a magas fű rejtekében lesomfordált a partoldalon, hogy megszaglásson egy összegyűrt sült halas zacskót.

Egyszerre azonban halk pukkanás hallatszott, s a víz mellett egy karcsú, kámzsás alak bukkant elő a semmiből. A róka mozdulatlanra dermedve meredt a különös jelenségre. Az alak hamar összeszedte magát, s könnyed, fürge léptekkel elindult. Hosszú köpenye a zizegő füvet söpörte.

Ekkor egy második, hangosabb pukkanás kíséretében újabb, hasonló öltözetű ember tűnt fel a parton.

– Várj!

Az éles kiáltás megijesztette a fűben lapuló rókát. Kiugrott búvóhelyéről, és felfelé iszkolt a partoldalon. Zöld fény villant, ezt fájdalmas nyikkanás követte, és a róka holtan gurult vissza a vízhez.

A második alak cipője orrával megbökte a döglött állatot.

– Csak egy róka – csendült egy fagyos női hang a kámzsa alatt. – Pedig azt hittem, auror. Cissy, várj!

De az első kámzsás, aki a villanásra megállt és hátranézett, már ismét felfelé kapaszkodott a parton, ahol a róka az imént lebucskázott.

– Cissy... Narcissa, hallgass meg!

A második nő utolérte és karon ragadta az elsőt, de az kitépte magát a kezéből.

– Fordulj vissza, Bella!

– Meg kell hallgatnod!

– Már meghallgattalak. És döntöttem. Hagyj békén!

A Narcissának szólított nő felért a lejtő tetejére, ahol a folyópartot szebb időket látott kerítés választotta el egy keskeny kőúttól. Hamarosan Bella is felért, és a két nő immár együtt bámulta az út túloldalán sorakozó rozszant, sötét ablakú téglaházakat.

– Itt lakik? – fakadt ki undorodva Bella. – Itt? Ebben a mugli koszfészekben? Ide se tette még be magunkfajta a lábát, az biztos...

De Narcissa nem figyelt rá. Fürgén átbújt a rozsdás kerítés résén, és már a kőút közepén futott.

– Cissy, várj!

Bella lobogó köpennyel szaladt Narcissa után, aki időközben eltűnt a házak közti sikátorok egyikében, ami egy másik, a folyópartihoz hasonló utcába torkolt. A lámpák közül itt jó pár nem égett; a két szaladó nő útja fényszigeteken és koromsötét szakaszokon vezetett keresztül. Bella a következő sarkon érte utol társnőjét.

Elkapta a karját, és egy rántással szembefordította magával.

– Cissy, ezt nem teheted, nem bízatsz benne...

– A Sötét Nagyúr is bízik benne, nem?

– A Sötét Nagyúr... attól félek... téved – zihálta Bella.

Egy pillanatra megcsillant a szeme a kámzsa alatt, mikor körülnézett, hogy valóban maguk vannak-e. – És különben is, az a parancs, hogy senkinek ne beszéljünk a tervről. Elárulod a Sötét Nagyurat, ha...

– Eressz el, Bella! – sziszegte Narcissa, azzal előkapta a köpenye alól varázspálcáját, és társnője arcának szegezte. Bella azonban csak nevetett. – Nővérek vagyunk, Cissy. Csak nem fogsz...

– Én már bármire képes vagyok! – felelte kissé hisztérikus hangon Narcissa, s kés módjára lefelé rántotta megvillanó pálcáját. Bella úgy rántotta vissza a kezét, mintha parázshoz ért volna.

– Narcissa...!

A nő azonban már elfutott. Bella fájós kezét dörzsölgetve ismét a nyomába eredt. Már nem akarta utolérni Narcissát, csupán követte őt a 16

düledező házak néptelen labirintusának mélye felé. Narcissa végül befordult egy Fonó sor nevű utcába, ami fölött figyelmeztetően felemelt, óriási ujjként ott tornyosult a malomkémény. A nő visszhangzó léptekkel haladt a bedeszkázott és törött ablakok sora előtt, mígnem elérkezett az utca utolsó házához, ahol az egyik

földszinti szobából halvány fény szűrődött ki a függönyön át.

Már bekopogott a házba, mire a halkan szitkozódó Bella utolérte. Együtt várakoztak az ajtó előtt, kissé zihálva, orrukban a szennyes vizű folyó szagával, amit az éjjeli fuvallat sodort be a házak közé. Néhány másodperc múlva léptek zaja hallatszott odabentről, majd résnyire kinyílt az ajtó, s mögötte egy férfiarc szelete tűnt fel: fakó, sárgás bőr, fekete szem, függöny módjára kétoldalt lelógó, hosszú fekete haj.

Narcissa hátravetette kámzsáját. Olyan sápadt volt, hogy szinte világított az arca a sötétben; leomló szőke hajával majdhogynem úgy festett, mint egy lebegő vízihulla.

– Narcissa! – A férfi kissé szélesebbre nyitotta az ajtót, úgyhogy a benti fény immár mindkét nő arcát megvilágította. – Milyen kellemes meglepetés!

– Beszélhetnék veled, Perselus? – kérdezte fojtott hangon Narcissa. – Nagyon fontos lenne.

– Természetesen.

Piton félrehúzódott, hogy utat engedjen neki. A kámzsás Bellatrix nem várt külön invitálásra, követte hűgát.

– Piton – vetette oda, mikor elhaladt a férfi mellett.

– Bellatrix – felelte Piton, gúnyos félmosolyra húzva vékony ajkát.

A bejárati ajtó egy szűk nappaliba nyílt, ami némileg sötét gumiszobára emlékeztetett. Minden falat plafonig érő könyvespolcok takartak, tele jórészt fekete vagy barna bőrbe kötött, régi kötetekkel. A mennyezeti lámpa gyertyáinak halvány fénykörében egy ócska pamlag,

egy régi karosszék és egy rozoga asztal állt. A lakás elhanyagolt volt, mintha csak ritkán és rövid ideig laknák.

Piton egy intéssel a pamlag felé tessékelte Narcissát. A nő levetette és félredobta köpenyét, majd leült, s ölében összekulcsolt, remegő kezére meredt. Bellatrix lassan, óvatosan húzta le fejéről a kámzsát. Húgával ellentétben neki éjfekete haja volt, hozzá hosszú, sötét szempillái és markáns állkapcsa. A pamlagon ülő Narcissa mögé lépett, de közben egy pillanatra se vette le a szemét Pitonról.

– Nos, mi járatban? – kérdezte a férfi, miután helyet foglalt a

˘ 17 ˘

nővérekkel szemközt, a karosszékben.

– Itt... itt magunk vagyunk, ugye? – kérdezte fojtott hangon Narcissa.

– Hát persze. Illetve Féregfark is itt van, de élősködőkkel nem törődünk, igaz-e?

Piton pálcájával a háta mögötti könyvespolc felé bökött. A polc egy része erre nagy robajjal kifordult a helyéből, s mögötte keskeny lépcsősor vált láthatóvá. A lépcsőn egy tömzsi ember állt dermedten, elkerekedett szemmel. – Féregfark – szólt hátra lustán Piton –, mint már magad is észrevetted, vendégeink vannak.

A kis ember görnyedten ledöcögött az utolsó pár lépcsőfokon, és belépett a szobába. Apró, vizenyős

szeme és hegyes orra volt; a szája undok, szenvelgő vigyorba fagyott. Baljával szüntelenül dajkálta a jobb kezét, ami úgy csillogott, mintha ezüstkesztyű lett volna rajta.

– Narcissa! – kiáltott fel cincogó hangon. – És Bellatrix! Micsoda öröm...

– Ha parancsoltok italt, Féregfark majd felszolgálja – szólt Piton. – Utána pedig visszamegy a szobájába.

Féregfark úgy összerándult, mintha kővel dobták volna meg.

– Nem vagyok a szolgád! – visította dühösen, de kerülve Piton tekintetét.

– Nem-e? Úgy tudom, a Sötét Nagyúr azért rendelt ide, hogy segíts nekem.

– Hogy segítsek, igen! Nem azért, hogy pincérkedjek és... és a házadat takarítsam!

– Fogalmam se volt róla, hogy veszélyesebb feladatokra vágysz – gúnyolódott Piton. – Könnyen el tudom intézni: beszélek a Sötét Nagyúrral, és...

– Tudok én beszélni vele, ha akarok!

– Hát persze... – mosolygott gúnyosan Piton. – De addig is hozz nekünk egy üveggel a manók borából.

Féregfark egy pillanatig tétovázott, majd lemondva a további vitáról sarkon fordult, és kiment egy másik rejtekajtón. Pár másodpercnyi dobogás és üvegsörgetés után újra felbukkant, kezében tálcával, amin poros palack és három pohár állt. Ezeket lerakodta a rozoga asztalra, majd azonmód ott is hagyta a társaságot, és becsapta maga mögött a könyvespolc-ajtót.

Piton megtöltötte a három poharat mélyvörös borral, s kettőt átnyújtott a nővéreknek. Narcissa motyogva megköszönte az italt. Bellatrix egy szót ˘ 18 ˘

sem szólt, viszont továbbra is izzó tekintettel meredt Pitonra. A férfit ez szemlátomást cseppet se nyugtalanította, sőt, úgy tűnt, egyenesen szórakoztatja a dolog.

– A Sötét Nagyúrra! – szólt, és a magasba emelte, majd kiürítette poharát.

A nővérek ugyanígy tettek. Piton ismét töltött a palackból. Mikor Narcissa átvette a második pohár bort, kitört belőle a szó:

– Perselus, bocsáss meg, hogy így rád törtem, de nem volt más választásom. Te vagy az egyetlen, aki segíthet nekem...

Piton egy intéssel elhallgattatta, majd újfent a lépcsőt takaró rejtekajtóra szegezte pálcáját. Dörrenés és visítás hangzott fel, s ezt szapora dobogás követte: Féregfark felfelé iszkolt a lépcsőn.

– Elnézést – szabadkozott Piton. – Mostanában rákapott a hallgatósásra. Rejtély, hogy miért csinálja... Kérlek, folytasd, Narcissa!

A nő mély, borzongó sóhajjal újra belekezdett:

– Perselus, tudom, hogy nem lett volna szabad eljönnöm hozzád. Azt mondták, senkinek nem beszélhetek erről, de...

- Akkor hát tartsd a szád! – ripakodott rá Bellatrix. – Főleg ilyen társaságban!
- Ilyen társaságban...? – visszhangozta cinikusan Piton.
- Ezt meg hogy értsem, kedves Bellatrix?
- Úgy, hogy nem bízom benned. És ezt te is nagyon jól tudod!

Narcissa felzokogott, és tenyerébe temette arcát. Piton letette poharát az asztalra, hátradőlt, kezét a karfára helyezte, és belemosolygott Bellatrix gyűlölködő arcába.

- Narcissa, úgy vélem, meg kellene hallgatnunk Bellatrix mondanivalóját. Akkor a későbbiekben talán megkímél minket zavaró közbeszólásaitól. Nos, halljuk, Bellatrix: miért nem bízol bennem?
- Ezer oka van! – Bellatrix kirontott a pamlag mögül, és lecsapta poharát az asztalra. – Hol is kezdjem? Hol voltál, mikor a Sötét Nagyúr elbukott? Miért nem próbáltad felkutatni, mikor nyoma veszett? Mit csináltál azokban az években, amikor Dumbledore találja zsebében kuksoltál? Miért akadályoztad, hogy a Sötét Nagyúr megszerezze a bölcsek kövét? Miért nem tértél vissza nyomban, mikor a Sötét Nagyúr újjászületett? Hol maradtál a múltkor, amikor a próféciát próbáltuk megszerezni a Sötét Nagyúr számára? És Harry Potter, aki öt éve karnyújtásnyira van tőled, miért van még mindig életben?

Bellatrix mellkasa vadul hullámzott, orcáit pirosra festette az indulat. A ~ 19 ~

háta mögött Narcissa mozdulatlanul ült, még mindig kezébe rejtve arcát.

Piton elmosolyodott.

– Mielőtt felelnék – ó igen, Bellatrix, felelni fogok! Elviheted a válaszomat mindazoknak, akik a hátam mögött rágalmaznak, azt állítva, hogy elárultam a Sötét Nagyurat. Mondom, mielőtt felelnék, engedd meg, hogy visszakérdezzek. Komolyan úgy gondolod, hogy a Sötét Nagyúr nem tette fel nekem ugyanezeket a kérdéseket? És komolyan úgy gondolod, hogy ha nem tudtam volna kielégítő választ adni rájuk, most itt beszélgethetnél velem?

Bellatrix habozott.

– Tudom, hogy ő hisz neked...

– De szerinted téved. Szerinted a bolondját járatom a Sötét Nagyúrral. Úgy véled, sikerült félrevezetnem a valaha élt leghatalmasabb varázslót, minden legilimentorok legnagyobbikát.

Bellatrix nem felelt; szemlátomást elbizonytalanodott kissé. Piton nem ütötte tovább a vasat, újra felemelte poharát, ivott egy kortyot, és így folytatta:

– Azt kérded, hol voltam, mikor a Sötét Nagyúr elbukott. Nos, a Roxfort Boszorkány- és Varázslóképző Szakiskolában voltam, mert a Sötét Nagyúr odaküldött, hogy kémkedjek Albus Dumbledore után. Azt, felteszem, tudad, hogy urunk parancsára vállaltam állást az iskolában.

Bellatrix szinte észrevehetetlenül bólintott, majd szólásra nyitotta a száját, de Piton megelőzte:

– Azt kérded, miért nem kerestem őt, amikor nyoma veszett. Nos, ugyanazért, amiért nem kutatott utána Avery, Yaxley, Greyback, Lucius – itt finoman Narcissa felé biccentett –, Carrow-ék és sokan mások: mert azt hittem, a Sötét Nagyúrnak vége. Cseppet sem vagyok büszke rá, súlyos tévedés volt, de gondolj bele... ha nem bocsátott volna meg mindazoknak, akik akkoriban feladták a reményt, ma nagyon kevés hívére támaszkodhatna.

– Rám igen! – csattant fel Bellatrix. – Rám, aki hosszú évekig szenvedtem érte az Azkabanban!

– Igen, ez valóban csodálatra méltó – felelte unottan Piton. – Börtönlakóként ugyan nem sok hasznodat vette a Nagyúr, de nemes gesztus volt részedről, az nem vitás...

– Gesztus!?! – visította Bellatrix. A dühtől tébolyult fény csillant a szemében. – Engem a dementorok kínoztak, amíg te a Roxfortban ültél Dumbledore dédelgetett kedvenceként!

˘ 20 ˘

– Ez túlzás – szögezte le higgadtan Piton. – Nem engedte meg, hogy a sötét varázslatok kivédését tanítsam. Talán mert attól tartott, hogy kiújulna a régi szenvedély... hogy megkísértene a múltam.

– Ez volt a nagy áldozat, amit a Sötét Nagyúrért hoztál?
– sziszegte Bellatrix. – Hogy nem tanítottad a kedvenc tárgyadat? És miért maradtál továbbra is az iskolában?

Talán akkor is a Nagyúrnak kémkedtél, amikor halottnak hitted?

– Nem – felelte Piton. – Bár megjegyzem, a Nagyúr hálás érte, hogy mindvégig a helyemen maradtam. Mikor visszatért, a Dumbledore-ról tizenhat év alatt összegyűjtött összes információt megkapta tőlem, s ez kétségkívül hasznosabb üdvözlő ajándék volt számára, mint az azkabani szenvedések felemlegetése...

– De ott maradtál...

– Igen, Bellatrix, ott maradtam – vágta rá Piton, most először egy árnyalatnyi türelmetlenséggel a hangjában.

– Előnyben részesítettem a kényelmes tanári állást az azkabani fogsággal szemben. Akkoriban, mint tudod, vadásztak a halálfalókra. Dumbledore pártfogoltjaként viszont elkerülhettem a börtönt. Ismétlem: a Sötét Nagyúr nem vette zokon, hogy a Roxfortban maradtam, nem látom hát be, téged miért háborít fel.

– Tudni szeretnéd továbbá – Piton kissé emeltebb hangon folytatta, mert Bellatrix szemmel láthatóan közbevágni készült –, hogy miért álltam a Sötét Nagyúr és a bölcsek köve közé. A magyarázat roppant egyszerű. A nagyúr nem tudta, bízhat-e bennem. Azt feltételezte, amit te: hogy hűséges halálfalóból Dumbledore bérencévé lettem. A Nagyúr akkoriban szájalomra méltóan gyöngé volt, egy közepszerű varázsló testét használta. Nem merte felfedni kilétét előttem, egykori híve előtt, attól tartva, hogy esetleg Dumbledore vagy a minisztérium kezére adom. Végtelenül sajnálom, hogy így történt. Ha nem kételkedik a hűségemben, három évvel korábban nyerte volna vissza a hatalmát. Így viszont csak annyit láttam, hogy az a sehonnai Mógus

kapzsiságból szemet vetett a köre, s elismerem, mindent megtettem, hogy megghiúsítsam a tervét.

Bellatrix elhúzta a száját, mintha keserű orvosságot adtak volna be neki.

– De nem tértél vissza hozzám, amikor újra eljött, nem keltél azonnal útra, amikor égni kezdett a karodon a Sötét Jegy...

– Úgy van. Két óra késéssel érkeztem. Csak Dumbledore utasítására tértem vissza a Nagyúrhoz.

– Dumbledore utasítására!?! – rikácsolta magából kikelve Bellatrix.

– Gondolkodj! – förmedt rá ingerülten Piton. – Gondolkodj! Azzal,

˘ 21 ˘

hogy két órát, két kurta órát vártam, lehetővé tettem, hogy mint kém, a Roxfortban maradhassak! Elhitettem Dumbledore-ral, hogy csak az ő kérésére engedelmeskedem a Sötét Nagyúr szólításának, s így azóta is szállítani tudom az információkat róla és a Főnix Rendjéről, a Sötét Nagyúr legteljesebb megelégedésére! Gondold végig, Bellatrix: akkor már hónapok óta egyre erősebben éreztük a Sötét Jegyet. Mint minden halálfaló, én is tudtam, hogy a Nagyúr hamarosan visszatér. Bőven volt hát időm átgondolni a helyzetet, és kitalálni, hogy mit akarok tenni. Akár el is menekülhettem volna, mint Karkarov!

– Biztosíthatlak – folytatta Piton –, hogy a Sötét Nagyúr kezdeti neheztelése a késlekedésem miatt nyomban

megszűnt, mikor elmondtam neki, hogy hűséges maradtam hozzá, ugyanakkor Dumbledore a saját emberének tart. Igen, a Sötét Nagyúr tévedett, mikor azt hitte, elhagytam őt.

– Na, és miféle segítséget kaptunk tőled? – kérdezte megvetően Bellatrix. – Milyen használható információt szállítottál?

– A jelentéseimet személyesen a Sötét Nagyúrnak teszem – válaszolta Piton. – Ha ő úgy döntött, hogy nem osztja meg veled az...

– Nekem mindent elmond! – vágott a szavába fellobbanó indulattal Bellatrix. – Legodaadóbb, leghűségesebb szövetségesének tart!

– Valóban? – kérdezte Piton, finoman adagolt szkepszissel a hangjában. – Még most, a minisztériumi fiaskó után is?

– Arról nem én tehettem! – védekezett elvörösödve a nő. – A Sötét Nagyúr megosztotta velem a legféltettebb... ha Lucius nem...

– Ne merd... ne merészeld a férjemet hibáztatni! – szólalt meg halk, de annál fenyegetőbb hangon Narcissa, és a nővére meredt.

– Nem kell mindig felelősöket keresni – szólt békítően Piton. – Ami történt, megtörtént.

– De a távollétedben történt, Piton! – lendült újabb támadásba Bellatrix. – Amikor mi, többiek szembenéztünk a veszéllyel, te megint megbújtál valahol!

– Azt a parancsot kaptam, hogy maradjak a háttérben – felelte Piton. – Szerinted rosszul döntött a Sötét Nagyúr? Úgy véled, Dumbledore nem vette volna észre,

ha a halálfalók oldalán harcolok a Főnix Rendje ellen?
Ami pedig a veszélyt illeti – már megbocsáss, de a veszély, amivel szembenéztetek, hat iskolás gyerek volt, nem?

– Akikhez aztán a fél Rend csatlakozott, mint te is nagyon jól tudod! – vágott vissza Bellatrix. – És ha már a Rendnél tartunk: még mindig azt

˘ 22 ˘

állítod, hogy nem mondhatod el, hol van a főhadiszállásuk, igaz?

– Nem én vagyok a titokgazda, így nem tudom kimondani a címet. Ugye, nem kell elmagyaráznom, hogyan működik ez a varázslat? A Sötét Nagyúr egyébként értékesnek ítéli az információkat, amelyeket a Rendről szerzett általam. Talán magad is kitaláltad, hogy az én segítségemmel sikerült nemrég elfogni és megölni Emmeline Vance-t, valamint korábban Sirius Blacket – akinek a kivégzése persze a te múlhatatlan érdemed.

Piton udvariasan biccentett, és felemelte poharát.

Bellatrix azonban nem enyhült meg.

– Az utolsó kérdésemre még nem válaszoltál. Harry Potter. Az elmúlt öt évben bármikor megölhetted volna őt. Nem tetted meg. Miért?

– Beszéltél erről a témáról a Sötét Nagyúrral? – kérdezte Piton.

– Vele... mostanában nem... Téged kérdezlek, Piton!

– Ha megöltem volna Harry Pottert, a Sötét Nagyúr nem használhatta volna a vérét az újjászületéséhez, nem vált volna legyőzhetetlenné...

– Mert te előre láttad, hogy fel akarja használni a fiút, mi? – gúnyolódott Bellatrix.

– Azt nem állítom. Fogalmam sem volt róla, mit tervez. Mint mondtam, halottnak hittem a Sötét Nagyurat. Csak azt magyarázom, miért nem bánja a Nagyúr, hogy Harry Potter tavalyig életben maradt...

– De miért hagytad életben?

– Hát még mindig nem érted? Csak Dumbledore pártfogásának köszönhettem, hogy nem zártak az Azkabanba! Nem gondolod, hogy ha megölöm a kedvenc diákját, akkor ellenem fordult volna? De volt egyéb okom is. Emlékeztetek, hogy amikor Potter beiratkozott a Roxfortba, még olyan mendemondák keringtek, hogy ő maga is nagy hatalmú sötét varázsló, ezért élte túl a Nagyúr támadását. A Nagyúr régi hívei közül sokan abban reménykedtek, hogy egyszer majd Potter fog újra összefogni minket. Elismerem, kíváncsi voltam, lehetséges-e ez, és eszembe sem jutott Potter életére törni, mikor a kastélyba érkezett.

– Persze egykettőre nyilvánvalóvá vált, hogy Potternek nincsenek különleges képességei – legyintett Piton. – A puszta szerencsének és a nála tehetségesebb barátainak köszönheti, hogy mindeddig ki tudta verekedni magát a szorult helyzetekből. Potter középszerű kis senki, emellett pontosan olyan ellenszenves és öntelt, mint az apja volt. Minden követ megmozgattam, hogy kicsapják a Roxfortból, ahova a legkevésbé se való... No de megölni, vagy hagyni, hogy a jelenlétemben végezzenek

vele? Azt dőreség lett volna megkockáztatnom
Dumbledore iskolájában.

˘ 23 ˘

– És mindezek után higgyük el, hogy Dumbledore sose gyanakodott rád? – kérdezte Bellatrix. – Töretlenül bízik benned, nem is sejti, hogy valójában az ellensége vagy?

– Jól játszom a szerepemet – felelte Piton. – És ne feledkezz meg Dumbledore gyenge pontjáról: a legjobbat feltételezi az emberekről. Mikor volt halálfalóként az iskolába érkeztem, és elhittem vele, hogy mélységesen megbántam minden vétkeimet, ő tárt karokkal fogadott – bár, mint mondtam, mindig úgy intézte, hogy ne lehessen közöm a fekete mágiához. Dumbledore nagy varázsló, igen, az – nyomatékosította a kijelentését Piton, mert Bellatrix itt megvetően ciccintett –, ezt a Sötét Nagyúr is elismeri. Örömmel állapíthatjuk meg viszont, hogy vénül. A múlt havi párbaja a Sötét Nagyúrral alaposan megviselte. Súlyos sérülést szenvedett, mert már nem olyan gyors, mint egykor. De Perselus Pitonban a mai napig se rendült meg a bizalma, és pontosan ez tesz engem értékessé a Nagyúr számára.

Bellatrix még mindig kételkedett, de egyelőre kifogyott a kérdésekből. Piton kihasználta hallgatását, és Narcissához fordult:

– Nos, tehát... Ha jól értettem, segítséget vársz tőlem.

A nő leplezetlen kétségbeeséssel nézett Pitonra.

– Igen, Perselus. Csak te segíthetsz rajtam, nincs más, akihez fordulhatnék. Lucius börtönben van, és...

Behunyta szemét, s pillái alól két nagy könnycsepp gördült ki.

– A Sötét Nagyúr megtiltotta, hogy erről beszéljek – folytatta, még mindig lehunyt szemmel. – Az akarja, hogy senki ne tudjon a tervről. Szigorúan titkos... De...
– Ha megtiltotta, nem beszélhetsz róla – jelentette ki gyorsan Piton. – A Sötét Nagyúr szava törvény.

Narcissának elakadt a lélegzete – Piton szavai hideg zuhanyként érték. Bellatrix viszont, érkezése óta most először, elégedett arcot vágott.

– Tessék! – fordult diadalmasan a hűgához. – Még Piton is ezt mondja: ha az az ukáz, hogy nem beszélhetsz, akkor tartsd a szád!

Piton azonban ezalatt felállt, a kis ablakhoz lépett, a függönyt félrehúzva kikémlelt a néptelen utcára, majd egy rántással újra behúzta a függönyt. Utána homlokát ráncolva Narcissához fordult.

– Történetesen ismerem a tervet – szólt fojtott hangon. – Azon kevesek egyike vagyok, akikre a Sötét Nagyúr rábízta a titkot. De ha nem volnék beavatott, a Sötét Nagyúr joggal vádolhatna téged árulással.

– Biztosra vettem, hogy tudsz róla! – rebegette megkönnyebbülten

Narcissa. – Hiszen benned feltétlenül megbízik...

– Ismered a tervet?! – Bellatrix elégedettsége szertefoszlott, s helyette felháborodás ült ki az arcára. – Éppen te?

– Természetesen – bólintott Piton. – De miféle segítségre van szükséged, Narcissa? Ha azt hiszed, rá tudom venni a Sötét Nagyurat, hogy változtassa meg a döntését, akkor azt kell mondanom, ez reménytelen.

– Perselus... – suttogta könnyes szemmel Narcissa. – A fiam... az egyetlen fiam...

– Draco büszke lehet – szólt kemény, részvétlen hangon Bellatrix. – A Sötét Nagyúr nagy megtiszteltetésben részesíti. És becsületére legyen mondva, nem is próbál kibújni a feladat alól. Örül neki, hogy bizonyíthat, lelkesen vállalja...

Narcissa zokogásban tört ki, de esdeklő pillantását nem vette le Pitonról.

– Mert tizenhat éves, és fogalma sincs, mi vár rá! Miért, Perselus? Miért éppen az én fiam? Túl veszélyes feladat ez neki! Ez a büntetés Lucius hibájáért, tudom!

Piton nem felelt. Elfordult Narcissától, mintha illetlenségnek tartaná, hogy a nő sír, de a fülét nem csukhatta be.

– Azért választotta Dracót, igaz? – erősködött Narcissa.

– Hogy megbüntesse Luciust!

Piton még mindig nem nézett rá, úgy válaszolt:

– Ha Draco sikerrel jár, a legnagyobb jutalomban lesz része.

– De nem fog sikerrel járni! – zokogta Narcissa. – Hogy is járhatna sikerrel, ha maga a Sötét Nagyúr se...

Bellatrix felhördült, s mintha Narcissa is megijedt volna saját szavaitól.

– Csak azt akartam mondani... hogy még senkinek nem sikerült... Perselus... kérlek... te vagy, te voltál mindig is Draco kedvenc tanára... Lucius a barátod...

könyörgök... a Sötét Nagyúr kedvel téged, a legbizalmasabb tanácsadója vagy... kérlek, próbáld lebeszélni róla...

– A Sötét Nagyurat semmiről nem lehet lebeszélni, és én nem vagyok olyan bolond, hogy megpróbáljam – felelte ridegen Piton. – Tagadhatatlan, hogy a Nagyúr haragszik Luciusra. Lucius volt az akció vezetője.

Hagyta, hogy számos társával együtt elfogják, és nem szerezte meg a jóslatot. Igen, Narcissa, a Sötét Nagyúr dühös, mérhetetlenül dühös.

– Akkor hát igazam van, bosszúból választotta Dracót!

– zokogta Narcissa. – Nem azt akarja, hogy sikerrel járjon, hanem hogy belehaljon a feladatba!

Piton nem felelt, s ettől Narcissa a maradék önuralmát is elvesztette. ~ 25 ~

Felállt, odabotorkált Pitonhoz, megmarkolta a férfi talárját, és olyan közel hajolt az arcához, hogy könnyei Piton mellkasára potyogtak. – Te képes lennél rá,

Perselus. Te megtehetnéd Draco helyett, neked sikerülne is, egészen biztosan, és akkor a tied lenne a legnagyobb jutalom...

Piton megragadta Narcissa csuklóját, eltolta őt magától, majd a nő könnyáztatta arcába nézve így szólt:

– Gyanítom, hogy végül tényleg nekem kell majd megtennem. De a Nagyúr úgy határozott, hogy előbb Dracónak kell próbálkoznia. Ha ugyanis valamely véletlen folytán sikerrel jár, én a Roxfortban maradhatok, és folytathatom hasznos kémtevékenységemet.

– Vagyis nem számít neki, ha Draco meghal!

– A Sötét Nagyúr haragszik – ismételte csendesen Piton.

– Nem hallhatta a jóslatot. Te is nagyon jól tudod, Narcissa, hogy nem bocsát meg egykönnyen.

Narcissa a padlóra roskadt, s Piton lábánál kuporogva zokogott tovább.

– A fiam... az egyetlen fiam...

– Büszkének kellene lenned! – förmedt rá Bellatrix. – Ha nekem fiaim lennének, örömmel áldoznám fel őket a Sötét Nagyúrért!

Narcissa hisztérikusan felsikoltott, és belemarkolt hosszú szőke hajába. Piton lehajolt, a karjánál fogva talpra segítette, és visszakísérte a pamlaghoz. Aztán bort töltött, és a nő kezébe nyomta a poharat.

– Elég volt ebből, Narcissa. Idd meg ezt, és figyelj rám!

A nő kissé elcsendesedett; reszkető kézzel ajkához emelte a poharat, de több jutott a borból a ruhájára, mint a szájába.

– Elképzélhető... hogy tudok segíteni Dracónak.

A holtsápadt Narcissa kihúzta magát, szeme elkerekedett.

– Perselus... ó Perselus... segítenél neki? Vigyázol rá, megóvod őt a bajtól?

– Megpróbálom.

A nő az asztalra lökte poharát, a pamlagról lecsúszva térdre borult Piton lába előtt, majd két kézzel megragadta és ajkához szorította a varázsló jobbját.

– Ha te mellé állsz, ha vigyázol rá... Esküdj meg, Perselus! Tedd le a Megszeghetetlen Esküt!

– A Megszeghetetlen Esküt? – Piton arca üres, kifürkészhetetlen maradt, Bellatrix mégis diadalittasan felkacagott:

– Nem hallottad, mit mondott, Narcissa? Megpróbálja... hát persze! Újabb üres ígéret, ami alól szokás szerint ki fog bújni! Persze csakis a

˘ 26 ˘

Sötét Nagyúr parancsára!

Piton nem nézett Bellatrixra. Fekete szeme a kezét szorongató Narcissa könnyes kék szemére szegeződött.

– Ha kívánod, leteszem a Megszeghetetlen Esküt – szólt csendesen. – Amennyiben a nővéred vállalja az eskető szerepét.

Bellatrixnak leesett az álla. Piton térdre ereszkedett Narcissával szemben, és az elképedt Bellatrix pillantásától kísérvé jobbját a nő jobbára kulcsolta.

– Elő kellene vened a pálcád, Bellatrix – szólt hűvösen.

Bellatrix engedelmeskedett, de arcáról még mindig nem tűnt el a döbbenet.

– Lépj közelebb!

Bellatrix kettejük mellé állt, és összekulcsolt kezükhöz érintette pálcája hegyét.

– Esküszöl-e, Perselus – szólalt meg Narcissa –, hogy vigyázol Draco fiamra, mikor teljesíteni próbálja a Sötét Nagyúr kívánságát?

– Esküszöm – felelte Piton.

A pálca hegyéből vékony, ragyogó lángnyelv tört elő, és izzó drót módjára Piton és Narcissa keze köré csavarodott.

– Esküszöl-e, hogy minden erőddel védelmezni fogod őt?

– Esküszöm.

A pálcából újabb lángnyelv lövellt ki, hogy tüzes kötélle fonódjon össze az elsővel.

– És ha szükség lenne rá... ha úgy tünne, hogy Draco kudarcot vall – suttogta Narcissa (Piton keze megrándult, de nem húzódott vissza) –, akkor megteszed-e azt, amivel a Sötét Nagyúr megbízta Dracót?

Egy pillanatig csend volt a szobában. Bellatrix tágra nyílt szemmel meredt Pitonra, pálcáját a két összefonódott kézen tartva.

– Megteszem – felelte végül a varázsló.

Bellatrix döbrent arcát vörösre festette fényével a pálcából kitörő harmadik lángnyelv, mely kígyózva ráhajlott a másik kettőre, hogy velük együtt tüzes béklyóként az összekulcsolt kezekre feszüljön. ~ 27 ~

Harmadik Fejezet

A kétes örökség

Harry Potter hangosan horkolt. Az elmúlt négy órában java részt a szürkülő utcát bámulta a szobája ablaka elé tolt székből, s ott is aludt el, a hideg ablaküvegnek nyomott arccal, félrecsúszott szemüveggel és tátva maradt szájjal. A párafoltot, amit lélegzete az ablakra rajzolt, narancsszínűre festette az utcai lámpa fénye, kócos fekete fűrtökkel keretezett arca ellenben kísértetiesen sápadtnak tűnt a mesterséges megvilágításban.

A szobában a legkülönbözőbb tárgyak hevertek szanaszét nem kevés szeméttel vegyítve. A padló bagolytollak, almacsutkák és cukrospapírok gyűjteményének adott helyet, az ágyon csomóba gyűrt

talárok és varázstankönyvek feküdtek egymás hegyén-hátán, a lámpafényben fürdő asztalt pedig gyűrött újságok borították. Az egyikén az alábbi szalagcím virított:

HARRY POTTER: A KIVÁLASZTOTT?

Továbbra is találgatások övezik a Mágiaügyi Minisztérium épületében nemrég lezajlott incidenst, melynek során ismét felbukkant Ő, Akit Nem Nevezünk Nevén.

„Nem mondhatunk semmit, ne is faggassanak” – ezt a választ kaptuk tegnap este a minisztérium épülete előtt egy ˘ 28 ˘

zaklatottnak tűnő amneziátortól, aki még a nevét sem volt hajlandó elárulni nekünk.

Magas rangú minisztériumi források ugyanakkor megerősítik, hogy a rendkívüli események központi helyszíne a legendás Jóslatok Terme volt.

Bár a minisztérium szóvivői mindezidáig a terem létezését sem ismerték el, varázslókörökben egyre tágabb teret nyer a vélemény, hogy a halálfalók, akiket nemrég a betörésért az Azkabanba küldtek, egy jóslatot próbáltak eltulajdonítani. A jóslat jellege és tartalma ismeretlen, bár sokan feltételezik, hogy köze van Harry Potterhez, a gyilkos átok egyetlen ismert túlélőjéhez, aki a kérdéses estén szintén a minisztériumban tartózkodott. Némelyek egyenesen „kiválasztottnak” tartják Pottert, s úgy vélik, a jóslat őt nevezi meg mint az egyetlen embert, aki képes rá, hogy megszabadítson bennünket Tőle, Akit Nem Nevezünk Nevén.

A jóslat, ha ugyan létezik, jelenleg ismeretlen helyen van, bár... (folytatás a 2. oldalon)

Egy másik újság, ami az előbbi mellett hevert, ezt hirdette öles betűkkel:

SCRIMGEOUR LETT CAMEL UTÓDJA

A lap címdoldalának nagy részét egy oroszlánsörényszerű hajkoronát viselő, barázdált arcú férfi fekete-fehér fotója foglalta el. A kép mozgott – a férfi integetett a plafonnak.

Rufus Scrimgeour, a Varázsbűn-üldözési Főosztály Auror Parancsnokságának eddigi vezetője vette át a távozó Cornelius Cameltől a mágiaügyi miniszter posztját. Kinevezésének ~ 29 ~

hírét a varázslók túlnyomó többsége örömmel fogadta, jóllehet már néhány órával Scrimgeour beiktatása után hírek kaptak lábra arról, hogy nézeteltérés támadt az új miniszter és a Wizengamot főmágusi tisztségébe frissen visszahelyezett Albus Dumbledore között.

Scrimgeour munkatársai elismerték, hogy főnökük kinevezése után azonnal találkozott Dumbledore-ral, de az eszmecsere érintett témákról nem nyilatkoztak.

Albus Dumbledore-ról köztudott, hogy... (folytatás a 3. oldalon)

Ettől az újságtól balra egy másik lapszám feküdt. Ezt úgy tették le az asztalra, hogy A MINISZTÉRIUM GARANTÁLJA A DIÁKOK BIZTONSÁGÁT című cikk került fölülre.

Rufus Scrimgeour, az újonnan beiktatott mágiaügyi miniszter ma nyilatkozott azokról az új intézkedésekről, amelyeket minisztériuma a Roxfort Boszorkány- és

Varázslóképző Szakiskolába ősszel visszatérő diákok biztonsága érdekében készül foganatosítani.

„A minisztérium érthető okokból nem hozza nyilvánosságra a szigorított biztonsági terv részleteit” – közölte a miniszter, de hiteles források szerint az intézkedéscsomag gerincét defenzív bűbájok és ellenátkok, valamint egy kisebb, külön a Roxfort őrzésére kirendelt aurorkülönítmény alkotja.

A közvélemény megnyugtatónak tartja az új miniszternek a diákok biztonsága érdekében tett határozott lépéseit. Mrs. Augusta Longbottom véleményét idézzük: „Neville unokám, aki történetesen Harry Potter jó barátja, s júniusban Harry oldalán harcolt a minisztériumban a halálfalók ellen... 30”

A cikk további részét eltakarta az újságon álló jókora madárkalitka, melyben egy gyönyörű hóbagoly üldögélt. A madár borostyánsárga szeme egy uralkodó pillantásával pásztázta a szobát, s feje időről időre hortyogó gazdája felé lendült. Néha türelmetlenül csettintett a csőrével, de a mély álomba merült Harry ezt nem hallhatta.

A szoba közepén nyitott utazóláda állt. Várakozva tátotta tágas száját, de egyelőre csupán pár régi alsónemű, néhány édesség, üres tintásüveg és törött penna árválkodott benne. A láda mellett a padlón sűrűn telenyomtatott, piros papírlap feküdt.

A Mágiaügyi Minisztérium

MEGBÍZÁSÁBÓL

OTTHONUNK ÉS CSALÁDUNK VÉDELME A
SÖTÉT ERŐKKEL SZEMBEN

Varázslótársadalmunk tagjait agresszió veszélye fenyegeti a magukat halálfalóknak nevező bűnözők részéről. Az alábbi egyszerű biztonsági szabályok betartása hozzásegít minket magunk, családjunk és otthonunk megóvásához a sötét erők támadásától.

1. Lehetőleg ne hagyja el egyedül a házat!
2. Fokozott óvatosság szükséges az esti és éjszakai órákban. Utazásait lehetőség szerint úgy időzítse, hogy sötétedés előtt célba érjen.

3. Frissítse fel házi önvédelmi ismereteit!

Gondoskodjon róla, hogy családjának minden tagja jártas legyen a védekezési technikákban (pajzsbűbáj, kiábrándító bűbáj gyakorlása, kiskorú családtagok esetében társas hoptanálás elsajátítása)!

4. Egyezzen meg biztonsági azonosító kérdésekben közeli barátaival és családtagjaival, hogy leleplezhesse a százfülé-főzet (lásd 2. oldal) segítségével álalakot öltött halálfalókat!

5. Ha családtagja, munkatársa, barátja, szomszédja stb. részéről szokatlan viselkedést tapasztal, haladéktalanul értesítse a Varázsbűn-üldözési Kommandót! Lehet, hogy az illető az Imperius-átok

˘ 31 ˘

hatása alatt áll (lásd 4. oldal).

6. Ha lakóház vagy egyéb épület fölött a Sötét Jegyet látja, **NE LÉPJEN AZ ÉPÜLETBE!** Ilyen esetben azonnal értesítse az Auror Parancsnokságot!

7. Nem bizonyított észlelések alapján gyanítható, hogy a halálfalók inferusokat is használnak (lásd 10. oldal). Ha

inferust lát, vagy azzal találkozik, SÜRGŐSEN értesítse a minisztériumot!

Harry nyögött egyet álmában. Arca lejjebb csúszott az üvegen, de nem ébredt fel tőle, pedig a szemüvege most már egészen ferdén állt. Az ablakpárkányon vidáman ketyegett egy ébresztőóra, amit még évekkel korábban javított meg; mutatói szerint 10 óra 59 perc volt. A vekker mellett, Harry ernyedt keze alá szorulva vékony, dőlt betűkkel teleírt pergamenlap feküdt. Harry olyan sokszor elolvasta a levelet, hogy az, bár három napja szoros tekercsbe csavarva érkezett, immár teljesen kisimult.

Harry már betéve tudta a levelet, mégis szinte percenként rápillantott este hét óra óta – akkor foglalta el ugyanis ablak melletti őrhelyét, ahonnan ~ 32 ~

meglehetősen jó kilátás nyílt a Privet Drive teljes hosszára. Tudta, hogy semmi értelme újra meg újra elolvasni Dumbledore szavait; a kérésnek megfelelően visszaküldte az „igen” választ a levelet hozó bagollyal, s most nem volt más dolga, mint kivárni, hogy valóban eljön-e Dumbledore vagy sem.

Mindazonáltal nem csomagolt össze. Hogy mindössze két hét után elszabadulhat Dursleyéktől, az túl szép volt ahhoz, hogy igaz legyen. Szinte rögeszméjévé vált, hogy valami meg fogja hiúsítani a tervet: lehet, hogy nem ért célba a válasza; lehet, hogy Dumbledore mégsem ér rá eljönni érte; kiderülhet, hogy a levelet nem is Dumbledore írta, hanem az egész átverés, rossz tréfa vagy akár csapda. Harry úgy érezte, nem bírná ki,

ha most összepakolna, aztán hoppon maradna, és újra ki kellene csomagolnia. Egyetlen dolgot tett meg úti előkészület gyanánt: bezárta hóbaglyát, Hedviget a kalitkájába.

Az ébresztőóra nagymutatója elérte a tizenkettes számot – és abban a szempillantásban kialudt az ablak előtti utcai lámpa.

Harry úgy riadt fel, mint akit pofon vágtak. Kapkodva megigazította a szemüvegét, lefejtette az ablakról odaragadt arcát, kapkodva megigazította a szemüvegét, majd megint az ablakra tapadt – ezúttal csak az orrával –, s hunyorogva kémlelni kezdte a sötétséget. A kerti ösvényen hosszú köpenybe burkolózó, magas alak közeledett.

Harry felpattant, mintha áramütés érte volna. Még a széke is felborult, de nem törődött vele; válogatás nélkül kapkodni kezdett a padlón heverő tárgyak után, és mindent, ami a keze ügyébe került, bedobott aládájába. Épp egy talárt, két könyvet és egy csomag chipset hajított át a szobán, amikor megszólalt az ajtócsengő. Lent a nappaliban felbődült Vernon bácsi:
– Ki a fene zaklat minket az éjszaka közepén!?

Harry mozdulatlaná dermedt; ott állt egyik kezében egy réz teleszkóppal, a másikban egy pár edzőcipővel. Most döbönt csak rá, hogy elfelejtette bejelenteni Dursleyéknak Dumbledore esetleges érkezését. A rémület és a nevethetnék keveredett benne, miközben átkecmergett a ládán, és kinyitotta szobája ajtaját. Odalentről egy mély hang zendült fel:

– Jó estét kívánok. Ön bizonyára Mr Dursley.
Felteszem, Harry szólt önnek, hogy ma eljövök érte.

Harry leszáguldott a lépcsőn, de pár fokra az aljától hirtelen lefékezett – másfél évtized keserű tapasztalata megtanította rá, hogy célszerű kartávolságon kívül maradnia a bácsikájától. Az ajtóban egy magas, 33

sovány férfi állt. Ezüstfehér haja és szakálla a derekáig ért. Horgas orrán félhold alakú szemüveg csillogott, és hosszú fekete úti köpenyt valamint hegyes süveget viselt. Vernon Dursley, akinek a bajsza sűrűségben nem, csupán fekete színével ütött el a látogatóétól, és aki vörösbarna házikabátot viselt, úgy meredt Dumbledore-ra, mintha nem merne hinni apró malacszemének.

– Döbönt arckifejezéséből ítélve Harry nem szólt, hogy jövök – folytatta barátságosan Dumbledore. – Mindazonáltal vegyük úgy, hogy szívélyesen beinvitált a házába. Ezekben a zavaros időkben nem tanácsos huzamosabb ideig a küszöbön álldogálni.

Azzal fürgén belépett a házba, és becsukta maga mögött az ajtót.

– Hosszú idő telt el a legutóbbi látogatásom óta. – Dumbledore horgas orra mentén lepillantott Vernon bácsira. – Szépen megnőtt a kékliliomuk.

Vernon Dursley meg se mukkant. Harry sejtette, hogy hamarosan megjön a szava – a bácsi halántékán már lüktetett a veszélyt jelző ér –, de tény, hogy valami

átmenetileg elnémította. Ez a valami lehetett akár az igazgató külsejének égbekiáltó varázslószerűsége, de még valószínűbb, hogy Vernon bácsi megérezte: ezúttal olyan emberrel van dolga, akin nem tud egykönnyen átgázolni.

– Á, jó estét, Harry! – Dumbledore kedvtelve pillantott félhold-szemüvegén át a fiúra. – Kitűnő, kitűnő...

Ezek a szavak kizökkentették kábulatából Vernon bácsit. Ha valamiben, hát abban biztos volt, hogy aki ránéz Harryre, és azt mondja, „kitűnő”, azzal ő nem tud egy fedél alatt maradni.

– Nem akarok gorombáskodni... – szólalt meg a legdurvább gorombaságot jósló hangon.

– ...de fájdalom, az akaratlan gorombaság is riasztóan gyakori – fejezte be a mondatot szigorúan Dumbledore.

– Jobb hát meg se szólalni, kedves barátom. Á, csak nem Petúniához van szerencsénk?

Kinyílt a konyha ajtaja, s ott állt Harry nagynénje gumikesztyűben és a hálóingére húzott pongyolában. Nyilván a szokásos lefekvés előtti konyhatakarítást végezte. Lóarcán mélységes, palástolatlan döbbenet ült.

– Albus Dumbledore – mondta a varázsló, miután Vernon bácsi elmulasztotta bemutatni őt. – Levélben már volt alkalmunk eszmét cserélni. – Harry erősen szépítettnek érezte ezt az utalást arra, hogy Dumbledore egykor küldött egy rivallót nagynénjének, de Petúnia nem emelt kifogást a kifejezés ellen. – A fiatalúr pedig bizonyára Dudley.

Dudley ebben a percben lesett ki a nappali ajtaján. A pizsama csíkos ˘ 34 ˘

gallérjából kilógó hájas, szőke feje mintha testetlenül úszott volna a levegőben, s a groteszk hatást még fokozta elkerekedett szeme és tátva maradt szája.

Dumbledore várt néhány másodpercet, nyilván arra, hogy a háziak valamelyike megszólaljon, de mikor a csönd töretlen maradt, elmosolyodott.

– Vehetjük úgy, hogy beinvitáltak a nappaliba?

Dudley félredöcögött az ajtón belépő Dumbledore útjából. Harry, kezében a teleszkóppal és az edzőcipővel, lerobogott az utolsó pár lépcsőfokon, és követte a varázslót a nappaliba. Dumbledore időközben helyet foglalt a kandalló előtti karosszékben, s jóindulatú érdeklődéssel szemlélni kezdte a berendezést. Elképesztően oda nem illő jelenség volt ebben a szobában.

– Nem kell... nem kell indulnunk, uram...? – kérdezte sóvárogva Harry.

– De igen, nemsokára indulunk – bólintott Dumbledore.

– Meg kell azonban beszélnünk néhány dolgot, és arra az utca nem a legalkalmasabb hely. Egy rövid ideig még igénybe vesszük kedves rokonaid vendégszeretét.

– Szóval igénybe veszik!?

Vernon Dursley belépett a szobába. Petúnia szorosan mögötte tipegett, Dudley kissé lemaradva kullogott utánuk.

- Igen – felelte rendületlen nyugalommal Dumbledore.
- Igénybe vesszük.

Olyan villámgyorsan húzta elő a pálcáját, hogy Harry szinte nem is látta a mozdulatot. Egy apró legyintésére a kanapé előresiklott a három Dursley háta mögül, kiütötte a lábukat, így azok mindhárman egy kupacban a párnákra bucskáztak. Az újabb pálcamozdulatra a kanapé visszacsúszott eredeti helyére.

– Így mégiscsak kényelmesebb – kedélyeskedett Dumbledore, és visszadugta a zsebébe varázspálcáját. Közben Harry pillantása megakadt az igazgató kezén: az fekete és aszott volt, mintha leégett volna róla a bőr és a hús.

– Uram... mi történt a...

– Majd később, Harry – intette le Dumbledore. – Ül le, kérlek.

Harry helyet foglalt a másik karosszékekben. Így nem kellett a megkukult Dursleyékre néznie.

– Szívesen feltételezném, hogy frissítővel szándékozik kínálni – fordult Vernon bácsihoz Dumbledore –, de az eddigiek után ezt hiú reménynek

˘ 35 ˘

érezem.

A pálca harmadik lendülésére egy porlepte palack és öt pohár tűnt fel a levegőben. A palack megbillent, és bőséges adag mézszínű folyadékot töltött a lebegő

poharakba, amelyek ezután kiosztották magukat a jelenlevők között.

– Madam Rosmerta legfinomabb, tölgyfahordóban érlelt mézsöre.

Dumbledore Harry felé emelte poharát. A fiú megfogta a magáét, és belekortyolt az italba. Most először ivott mézsört, és nagyon ízletesnek találta. Dursleyék, miután ijedt pillantásokat váltottak egymással, megpróbáltak tudomást sem venni a lebegő italról – ami nem volt könnyű, mivel a poharak a fejüket kocogtatták. Harry élt a gyanúperrel, hogy Dumbledore roppantul élvezzi a helyzetet.

– Nos, Harry – fordult a fiúhoz a varázsló –, támadt egy kis problémánk, amit reményeink szerint te meg tudsz oldani. A többes szám első személy a Főnix Rendjére utal. De mindenekelőtt közölnöm kell veled, hogy egy hete megtaláltuk Sirius végrendeletét, amiben téged jelöl meg, mint kizárólagos örökösét.

Odaát a kanapén Vernon bácsi feje megmozdult. Harry nem nézett oda, és csak ennyit felelt:

– Értem...

– Ezzel önmagában nincs semmi gond – folytatta Dumbledore. – Nem kevés arannyal gazdagodik a Gringotts-beli számlád, és megkapod Sirius minden ingóságát. Az örökség némileg problematikusabb része...

– Meghalt a keresztapja? – szólt közbe Vernon bácsi a kanapéról. Dumbledore és Harry egy emberként fordultak felé. A bácsi megpróbálta ellökni magától a

mézsörös poharat, ami továbbra is kitartóan kopogtatta a fejét. – Meghalt? A keresztapja?

– Igen – felelte Dumbledore. Nem kérdezte meg Harrytől, miért nem közölte a gyász hírt Dursleyékkel. – A probléma az – folytatta napirendre térve a közbeszólás fölött –, hogy Sirius a Grimmauld tér 12-t is rád hagyta.

– Örökölt egy házat? – Vernon bácsi apró szemében kapzsi fény villant, de hiába kotyogott közbe, senki nem válaszolt neki.

– Továbbra is használhatják főhadiszállásként – mondta Harry. – Nem érdekel az a ház. A Rendnek adom, nekem nem kell.

Harry a maga részéről a közelébe se akart menni a Black család Grimmauld téri házának. Úgy érezte, örökké kísértene ott az emlékkép, ahogy Sirius ketrecbe zárt vad módjára a sötét, dohos szobákat rója, annak 36

az épületnek a foglyaként, amit a leghőbb vágya volt örökre elhagyni.

– Igazán nagylelkű ajánlat – bólintott Dumbledore. – Mindazonáltal átmenetileg kiköltöztünk az épületből. – Miért?

Vernon bácsi fejét most felülről támadta a makacs pohár, de Dumbledore ügyet sem vetett a bácsi dohogására.

– A Black családban az volt a hagyomány, hogy a házat mindig egyenes ági leszármazott, a Black nevet viselő

legidősebb férfiutód örökölte. Ebben a sorban Sirius volt az utolsó, mivel öccse, Regulus már korábban elhunyt, és mindketten gyermektelenek voltak. Bár a végrendeletből világosan kiderül, hogy te vagy Sirius örököse, lehet esetleg a házban olyan bűbáj vagy ártás, ami biztosítja, hogy csak aranyvérű tulajdonosa lehessen.

Harry lelki szemei előtt megjelent Sirius anyjának rikácsoló portréja, ami a Grimmauld téri ház előszobájában lógott.

– Biztos, hogy van ilyen ártás – vélekedett.
– Hát igen... – bólintott Dumbledore. – És ha van, akkor a ház tulajdonjoga minden bizonnyal Sirius legidősebb élő rokonára száll, aki nem más, mint az unokahúga, Bellatrix Lestrange.

Harry úgy pattant fel, mintha megszúrták volna. A teleszkóp meg a két edzőcipő leesett az öléből, és elgurult a padlón. Bellatrix Lestrange, Sirius gyilkosa örökölje a házat!?

– Nem! – sziszegte.
– Nyilván mi sem örülnénk, ha így lenne – jelentette ki higgadtan Dumbledore. – De nem is ez az egyetlen probléma. Az is kérdéses például, hogy a bűbájt, amivel feltérképezhetetlenné tettük a házat, nem szünteti-e meg a tulajdonosváltás. Bellatrix elméletileg bármelyik pillanatban beállíthat a Grimmauld térre. Nem volt hát más választásunk, mint kiüríteni a házat a helyzet tisztázásáig.

– De hogyan tudjuk kideríteni, vajon tényleg én lettem-e a ház tulajdonosa?

– Nos, szerencsére van egy igen egyszerű módszer – felelte Dumbledore.

Üres poharát a karosszék melletti kis asztalra állította, de mielőtt bármi mást tehetett volna, Vernon bácsi felbődült:

– Szedje már le rólunk az átkozott poharait!

Harry odafordult; mindhárom Dursley hadonászva igyekezett megóvni fejét az ugrándozó poharaktól és szanaszét fröccsenő tartalmuktól.

– Ó, ezer bocsánat! – szabadkozott Dumbledore, és újra felemelte

˘ 37 ˘

pálcáját. A következő pillanatban mindhárom pohár eltűnt. – De, megjegyzem, szép gesztus lett volna önöktől, ha elfogadják az italt.

Vernon bácsi fejében nyilván egymást kergették a gorombábbnál gorombább válaszok, ennek ellenére Petúniával és Dudleyval együtt némán visszahanyatlott a párnák közé, malacszemét a varázspálcára szegezve.

Dumbledore ismét Harryhez fordult, s megint úgy folytatta, mintha Vernon bácsi ott se lenne:

– A helyzet az – magyarázta –, hogy ha mégis örökölted a házat, akkor vele együtt a tied lett...

Ötödször is legyintett a pálcájával. Éles csattanás hallatszott, és a nappali szőnyegén feltűnt egy szurtos rongyokba öltözött, vöröslő szemű, malacorrú, denevérfülű házimanó. Petúnia néni velőtrázó sikolyt hallatott; Dudley felrántotta a földről két rózsaszín lapátlábát, s majdhogynem a feje fölé emelte őket, mintha attól félne, hogy a teremtmény bemászik a pizsamanadrágja szárába. Ami Vernon bácsit illeti, ő magából kikelve ordított:

– Ez meg mi az ördög!?

– ...Sipor – fejezte be a mondatot Dumbledore.

– Sipor nem akar, Sipor nem akar, Sipor nem akar! – rikácsolta a házimanó a Vernon bácsitól megszokott hangerővel. Közben nagy, bütykös lábával vadul toporzékolt, kezével pedig a fülét cibálta. – Sipor Bellatrix kisasszonyé! Úgy bizony, Sipor a Black családé! Sipor az új úrnőjéhez akar menni! Sipor nem lesz a Potter kölyöké, Sipor nem akar, nem akar, nem akar...

– Amint látod, Harry – szólt emelt hangon Dumbledore, túlharsogva a manó „nem akar”-jait –, Sipor kissé vonakodik tőle, hogy a tulajdonodba kerüljön.

– Nem érdekel – ismételte Harry, undorral tekintve a toporzékoló manóra. – Nem kell a manó.

– Nem akar, nem akar, nem akar, nem akar...

– Talán azt szeretnéd, ha Bellatrix Lestrange-é lenne? Annak tudatában, hogy az elmúlt egy évet a Főnix Rendjének főhadiszállásán töltötte?

– Nem akar, nem akar, nem akar, nem akar...

Harry rámeredt Dumbledore-ra. Felfogta, hogy nem engedhetik Siport Bellatrix Lestrange-hez költözni, de visszolygott a gondolattól, hogy gazdája, felelős tulajdonosa legyen a gonosz törpének, aki elárulta Siriust.

– Parancsolj neki valamit! – indítványozta Dumbledore.

– Ha te

˘ 38 ˘

örökölted őt, engedelmeskednie kell. Ha nem hallgat rád, majd kitaláljuk, hogyan tartsuk őt távol jogos úrnőjétől.

– Nem akar, nem akar, nem akar, NEM AKAR!

Sipor hangja visítássá erősödött. Harrynek hirtelen csak egy parancs jutott az eszébe:

– Hallgass el, Sipor!

Először úgy tűnt, hogy a manó megfullad. Megmarkolta a torkát, szája dühödten tátogott, nagy szeme kidülledt. Néhány másodpercnyi nyögés és nyeldeklés után hasra vetette magát, és püfölni-rugdosni kezdte a szőnyeget (Petúnia néni elszörnyedve felnyögött), átadva magát a lehető legvadabb, de tökéletesen hangtalan hisztériás rohamnak.

– Ez megkönnyíti a dolgunkat – jelentette ki derűsen Dumbledore. – Úgy tűnik, Sirius tudta, mit csinál. Te vagy a Grimmauld tér 12. és Sipor jogos tulajdonosa.

– És... magam mellett kell tartanom őt? – kérdezte riadtan Harry, a lába előtt rúgkapáló manóra meredve.

– Nem kell, ha nem akarod – nyugtatta meg Dumbledore. – Ha javasolhatom, küldd el a Roxfortba, hogy dolgozzon a konyhán. Ott a többi manó szemmel tudja tartani őt.

Harry megkönnyebbülten bólogatott.

– Igen... az lesz a legjobb. Öh, Sipor... azt akarom, hogy menj el a Roxfortba, és dolgozz a konyhán, mint az ottani házimanók!

Sipor, aki most hanyatt feküdt, és kézzel-lábbal a levegőben kalimpált, mélységes megvetéssel végigmérte Harryt, majd újabb csattanás kíséretében köddé vált.

– Jól van – bólintott elégedetten Dumbledore. – Kérdéses még Csikócsőr, a hippogriff sorsa. Sirius halála óta Hagrid viseli gondját, de Csikócsőr immár a tiéd, úgyhogy ha más terved van vele...

– Nincs – vágta rá Harry. – Hagridnál maradhat. Azt hiszem, ott a legjobb neki.

– Hagrid boldog lesz – mosolygott Dumbledore. – El volt ragadtatva, mikor viszontlátta Csikócsőrt. Jut eszembe, a biztonsága érdekében ideiglenesen átkereszteltük az állatot Szilajszárnynak, bár véleményem szerint a minisztérium amúgy se jönne rá, hogy ő az a hippogriff, akit egykor halálra ítélték. Nos, Harry, összecsomagoltál?

– Hát öh...

– Kétkelkedtél benne, hogy eljövök? – kérdezte lényegre látóan Dumbledore.

– Megyek... befejezem a csomagolást – hadarta Harry, és már ugrott is, hogy felkapja az elgurult teleszkópot és a cipőit.

Mintegy tíz percbe telt, mire minden szükséges holmit összeszedett. Végezetül kihúzta az ágy alól láthatatlanná tévő köpenyét, rácsavarta a kupakot egy üveg színváltó tintára, majd nagy nehezen rázárta makacsul kilógó üstjére a láda tetejét. Ezután – fél kézzel a ládát vonszolva, a másikban Hedvig kalitkájával – elindult lefelé a lépcsőn.

Csalódottan látta, hogy Dumbledore nem az előszobában vár rá – vagyis kénytelen volt visszamenni a nappaliba.

Odabent egy szó se hangzott el. Dumbledore kedélyesen dudorászott, szemlátomást cseppet sem volt zavarban, pedig a szobában szinte szikrázott a levegő a feszültségtől. Harry rá se mert nézni Dursleyékra, mikor így szólt:

– Elkészültem, professzor úr.

– Remek – bólintott Dumbledore. – Végezetül még egy apróság. – Ismét Dursleyékhoz fordult. – Mint bizonyára önök is tudják, Harry egy év múlva nagykorú lesz...

– Nem – jelentette ki Petúnia néni. Dumbledore érkezése óta most szólalt meg először.

– Parancsol? – nézett rá a varázsló.

– Jövőre még nem lesz nagykorú. Egy hónappal fiatalabb, mint Dudley, és Dudlus csak két év múlva tölti be a tizennyolcat.

– Áh! – bólintott megértően Dumbledore. – Mi, varázslók azonban már tizenhét évesen nagykorúvá válunk.

Vernon bácsi azt dörmögte, hogy „nevetséges”, de Dumbledore erre nem óhajtott reagálni.

– Önök is értesültek róla, hogy egy Voldemort nevű mágus visszatért az országba. Ennek következtében jelenleg háború dúl a varázslótársadalomban. Harry, akinek Voldemort nagyúr már többször az életére tört, ma még nagyobb veszélyben van, mint tizenöt éve volt. Akkor elhoztam őt ide, és letettem az ajtó elé egy levéllel együtt, amelyben beszámoltam a szülei meggyilkolásáról, és kifejeztem abbéli reményemet, hogy úgy gondoskodnak majd róla, mintha a tulajdon gyermekük volna.

Dumbledore szünetet tartott. Semmilyen látható jelét nem adta neheztelésének, hangja is könnyed és nyugodt maradt, Harry mégis érezte, hogy megfagy a levegő. Dursleyék is ösztönösen közelebb húzódtak egymáshoz.

– Önök nem teljesítették a kérésemet. Nem szerették saját fiuként

˘ 40 ˘

Harryt. Semmibe vették őt, s nemritkán kegyetlenek voltak vele. A legjobb, ami elmondható, hogy őt

legalább nem tették úgy tönkre, mint azt a szerencsétlen fiút, aki kettejük között ül.

Petúnia néni és Vernon bácsi ösztönösen körülnéztek, mintha arra számítanának, hogy valaki más ül közéjük préselve, nem Dudley.

– Hogy mi... tönkretettük Dudlust? Mi a ménkűt... – kezdte felháborodva Vernon bácsi, de Dumbledore felemelte mutatóujját, amire egyszeriben olyan csend lett, mintha a bácsi lenyelte volna a nyelvét.

– A bűbáj, amit tizenöt éve működésbe hoztam, rendkívül erős védelmet nyújt Harrynek mindaddig, amíg otthonának nevezheti ezt a házat. Jóllehet sanyarú sors, elutasítás és kíméletlenség volt az osztályrésze itt, de önök, ha kelletlenül is, legalább annyit megengedtek, hogy itt lakjon. A varázslat azonban abban a minutumban megszűnik, amint Harry betölti a tizenhetet – vagyis amint férfikorba lép. Már csak egy, utolsó kérésem van: engedjék meg, hogy Harry jövőre még egyszer visszatérhessen a házukba, s a varázslat védelmét élvezhesse a tizenhetedik születésnapjáig.

Egy Dursley se válaszolt. Dudley kissé összehúzta a szemöldökét – talán még mindig azon töprengett, vajon mivel tették tönkre őt a szülei. Vernon bácsi olyan arcot vágott, mintha az imént lenyelt nyelvét próbálná felöklendeni; Petúnia néni pedig tőle szokatlan módon zavartan elpirult.

– Nos, Harry... ideje indulnunk. – Dumbledore felállt, és megigazította hosszú, fekete köpenyét. – A viszontlátásra – köszönt el Dursleyéktől (akikről lerítt,

hogy az említett viszontlátást örömmel elhalasztanák a végítélet napjáig), majd süveget emelt, és kivonult a szobából.

– Viszlát – búcsúzott sietve Harry, s követte Dumbledore-t, aki az előszobában megállt az utazóláda és Hedvig kalitkája mellett.

– Nem volna célszerű a csomagokkal bajlódniuk – szólt a varázsló, és előhúzta pálcáját. – Inkább előreküldöm a poggyászatot az Odúba. Arra viszont megkérnélek, hogy hozd magaddal a láthatatlanná tévő köpenyt... csak a biztonság kedvéért.

Harry csak nagy nehezen tudta előkotorni a mágikus ruhadarabot, ráadásul közben arra is próbált ügyelni, hogy Dumbledore ne lássa, mekkora rendetlenség van a ládájában. Mikor a köpeny már a dzsekije belső zsebében lapult, Dumbledore intett pálcájával, mire a láda, a kalitka és benne Hedvig köddé vált. A varázsló ekkor egy újabb legyintéssel ajtót tárt a hideg, ködös éjszakára.

– Most pedig, Harry, lépünk ki az éjbe, s kövessük léha csábítónk, a kaland hívó szavát!

˘ 41 ˘

Negyedik Fejezet

Horatius Lumpsluck

Harry az utóbbi három nap minden ébren töltött percében azért fohászzkodott, hogy Dumbledore valóban eljöjjön érte, ennek ellenére most, hogy útra keltek a Privet Drive-ról, nagyon is feszélyezve érezte magát. Az eddigi összes komoly beszélgetése az igazgatóval a

Roxfortban zajlott – és olyankor általában volt egy asztal közöttük. Zavarát fokozta legutóbbi négy szemközti találkozásuk kínos emléke is: akkor kiabált Dumbledore-ral, és komoly erőfeszítéseket tett, hogy ízzé-porrá törje az igazgató legbecsesebb ingóságait.

Dumbledore annál fesztelenebbül viselkedett.

– Legyen kéznél a pálcád, Harry! – mondta derűsen.

– Azt hittem, az iskolán kívül nem varázsolhatok, uram.

– Ezennel engedélyt adok rá, hogy ha megtámadnak, bevess bármilyen ellenértást vagy átkot, ami csak eszedbe jut. De azt hiszem, ma éjjel nem kell támadástól tartanod.

– Miért nem, uram?

– Mert itt vagyok veled – felelte nemes egyszerűséggel Dumbledore, majd hirtelen megtorpant. – Itt már jó lesz, Harry.

A Privet Drive végén álltak.

– Még nem tetted le a hopyanálási vizsgát, ugye?

– Nem – felelte Harry. – Úgy tudom, azt csak tizenhét éves korban lehet.

˘ 42 ˘

– Így igaz – bólintott Dumbledore. – Akkor hát kapaszkodj jó erősen a karomba! A bal karomba, ha kérhetem – mint láttad, a pálcás kezem pillanatnyilag nem az igazi.

Harry megfogta Dumbledore feléje nyújtott karját.

– Akkor hát indulhatunk is.

Harry úgy érezte, mintha Dumbledore karja kicsavarodna a kezéből, még szorosabban megmarkolta hát. A következő pillanatban elsötétült körülötte a világ, és minden oldalról fullasztóan erős nyomást érzett; nem kapott levegőt, s mintha acélpánt feszült volna a mellkasára; szeme fájdalmasan benyomódott üregébe, a dobhártyája is már-már beszakadt...

Hűvös éjszakai levegő tört a tüdejébe, és ő kinyitotta könnyben úszó szemét. Úgy érezte magát, mintha átpréselték volna egy igen szűk gumicsövön. Beletelt néhány másodpercbe, mire felfogta, hogy továbbra is Dumbledore mellett áll, de már nem a Privet Drive-on. Néptelen falusi teret látott maga körül, közepén egy háborús emlékművel és néhány paddal. Mikor aztán tudata végre ismét összhangba került érzékszerveivel, rádöbbsent, hogy túl van élete első hoptanálásán.

– Minden rendben? – kérdezte aggódó pillantással Dumbledore. – A hoptanálás kellemetlen tud lenni, ha nincs hozzá szokva az ember.

– Jól vagyok – felelte Harry, és megdörzsölte a fülét, mely mintha némi késéssel hagyta volna el a Privet Drive-ot. – De azért kellemesebb seprűn utazni.

Dumbledore elmosolyodott, és kissé összehúzta nyakán a köpenyét. – Erre megyünk – mondta, azzal tempósan elindult.

Elhaladtak egy sötét vendéglő és néhány ház mellett. A közeli templom toronyórája szerint közeledett az éjféli.

– Mondd csak, Harry – szólt menet közben Dumbledore –, a sebhelyed... nem fáj mostanában?

Harry önkéntelenül a homlokához emelte a kezét, és megvakarta a villám alakú heget.

– Nem – felelte. – Csodálkozom is. Azt hittem, folyton sajogni fog, most, hogy Voldemort megerősödött.

Rápillantott Dumbledore-ra, aki elégedetten bólogatott.

– Jómagam viszont épp erre számítottam. Voldemort nagyúr végre rádöbbsent, milyen veszélyes számára, hogy hozzáférsz a gondolataihoz és az érzéseihez. Úgy tűnik, most már okklumenciát alkalmaz veled szemben.

– Végül is nem panaszkodom – jegyezte meg Harry.

Neki sem hiányoztak az ijesztő álmok, meg a villanásnyi bepillantások Voldemort

˘ 43 ˘

agyába.

Befordultak egy sarkon, s elmentek egy telefonfülke és egy buszváró mellett. Harry megint vetett egy oldalpillantást Dumbledore-ra.

– Professzor úr?

– Tessék, Harry.

– Megmondaná... hol vagyunk?

– A kies Budleigh Babberton faluban.

– És mi dolgunk van itt?

– Hát persze, még nem is tudod. Nos, össze se tudom számolni, hányszor kellett ezt mondanom az elmúlt

években, de bizony ismét eggyel kevesebb tanárunk van a szükségesnél. Azért jöttünk ide, hogy rávegyük egy régi kollégámat, térjen vissza a nyugállományból, és vállaljon állást a Roxfortban.

– És mit tudok én ebben segíteni, uram?

– Jól jöhet, hogy itt vagy – felelte kitérően Dumbledore.

– Itt balra, Harry.

Befordultak egy szűk, meredek utcába, melyet mindkét oldalon sötét ablakú házak sora szegélyezett. Erre a falura is rátelepedett az a télies, dermedt hideg, ami az elmúlt két hétben a Privet Drive-on uralkodott.

Harrynek eszébe jutottak a dementorok; hátrapillantott a válla fölött, és önkéntelenül megmarkolta zsebében lapuló pálcáját.

– Professzor úr, miért nem hoppanáltunk egyenesen a régi kollégája házába?

– Mert az épp olyan otrombaság lett volna, mint ha rátörnénk az ajtót. Az udvariasság azt diktálja, hogy lehetőséget adjunk varázslótársainknak megtagadni tőlünk a belépés jogát. Egyébiránt a legtöbb varázslóházat bűbáj védi a hivatlan hoppanálóktól. A Roxfortban például...

– ...se a kastélyban, se a birtokon nem lehet hoppanálni

– sietett befejezni a mondatot Harry. – Hermione Granger mondta.

– Jól mondta. Itt megint balra fordulunk.

A hátuk mögött éjfél ütött a toronyóra. Harry eltűnődött, vajon azt miért nem érzi udvariatlanságnak Dumbledore, hogy az éjszaka közepén keresik fel régi

kollégáját – de aztán rájött, hogy ennél fontosabb kérdései is vannak az igazgatóhoz.

– Uram, olvastam a Reggeli Prófétában, hogy menesztették Caramelt...

– Úgy van – bólintott Dumbledore, és befordult egy újabb meredek mellékutcába. – Bizonyára azt is olvastad, hogy az utódja Rufus Scrimgeour, az aurorok volt parancsnoka.

˘ 44 ˘

– És ő... ön szerint ő jobb miniszter lesz? – kérdezte Harry.

– Érdekes kérdés. Rufus rátermett varázsló, az kétségtelen. Határozottabb, energikusabb Corneliusnál.

– Igen, de... úgy értem...

– Tudom, hogyan érted. Rufus a tettek embere, s mivel évtizedek óta a sötét varázslók elleni küzdelemnek él, nem becsüli le Voldemort nagyurat.

Harry várta a folytatást, Dumbledore azonban nem beszélt a nézeteltérésről, amire a Reggeli Próféta utalt. Harry nem mert faggatózni, így hát inkább témát váltott.

– És... azt is olvastam, mi történt Madam Bonesszal.

– Hát igen – csóválta a fejét Dumbledore. – Szörnyű veszteség. Kiváló boszorkány volt. Azt hiszem, arra kell mennünk... jaj!

A sérült kezével mutatta az irányt.

– Professzor úr, mi történt a...

– Inkább majd máskor mesélem el. Izgalmas történet, érdemes több időt szánni rá.

Dumbledore rámosolygott Harryre, aki ebből megértette, hogy nyugodtan tovább kérdezősködhet.

– Uram... a Mágiaügyi Minisztérium küldött nekem egy brosúrát a halálfalókkal szembeni óvintézkedésekről...

– Igen, én is kaptam egy példányt – felelte Dumbledore még mindig mosolyogva. – Hasznosnak találtad?

– Nem igazán.

– Sejtettem. Nem kérdezted meg, milyen dzsemet szerettek a legjobban – hogy megbizonyosodj róla, nem ál-Dumbledore vagyok-e.

– Nem, mert... – kezdte bizonytalanul Harry. Nem tudta eldönteni, szükséges-e mentegetőznie.

– Csak, hogy tudd: a málna a kedvencem. No persze, ha halálfaló lennék, bizonyára alaposan tájékozódnék dzsemfogyasztási szokásaimról, mielőtt magamnak adnám ki magam.

– Öhm... hát igen – hagyta rá Harry. – És... a broszúra inferusokat is említett. Azok micsodák, uram? A szövegből nem derült ki...

– Hullák, Harry – hangzott a higgadt válasz. –

Megbűvölt holttestek, amelyek egy sötét varázsló parancsait teljesítik. Inferusokat akkor láttunk utoljára, amikor Voldemort ereje teljében volt... Hát igen, ő annyi embert ölt meg, hogy akár hadsereget is szervezhetett volna belőlük. Megérkeztünk, Harry, ide jöttünk...

Kerttel körülvett, csinos kis kőház felé közeledtek.
Harry minden ~ 45 ~

figyelmét lekötötte, hogy megeméssze a hallottakat, s mikor a kertkapuhoz érve Dumbledore megtorpant, Harry beleütközött a hátába.

– Ejnye, ejnye, ejnye...

Harry követte Dumbledore tekintetét a gondosan ápolt kerti ösvény mentén, és elszorult a torka. A ház bejárati ajtaja félig leszakítva lógott zsanérjain.

Dumbledore még egyszer körülnézett az utcán. Közel s távol egy lélek se volt.

– Pálcát ki, Harry, és kövess! – parancsolta fojtott hangon.

Kinyitotta a kertkaput, halk léptekkel végigsietett a kerti ösvényen – Harry az utasítás szerint a nyomában maradt –, majd pálcáját előreszegezve óvatosan benyomta a bejárati ajtót.

– Lumos!

A pálca hegyén apró láng lobbant fel; fénye szűk előszobát világított meg, melyben bal kéz felől nyitott ajtó ásított feketén. Dumbledore magasra emelte pálcáját, és Harryvel a nyomában belépett rajta.

A helyiségben, amely egy nappali szoba volt, a totális pusztulás képe tárult a szemük elé. Lábuk előtt a padlón ripityára tört ingaóra hevert; számlapja elrepedt, ingája elejtett dárda módjára feküdt valamivel odébb, egy lezuhant csillár maradványai mellett. Felhasított párnák

sebeiből pihetoll-folyamok ömlöttek, s mint süteményt a kristálycukor, úgy borítottak be mindent az üveg- és porcelánszilánkok. Dumbledore még magasabbra emelte pálcáját, így a lángocska fénye a falakra esett: a tapétán hatalmas, lecsorgó vörös foltok éktelenkedtek. Harry elakadó lélegzetének hangjára Dumbledore hátrapillantott.

- Nem valami szép látvány – jegyezte meg szomorúan.
- Itt valami borzalmas dolog történt.

A varázsló a padlón heverő romokat fürkészsze a szoba közepére sétált. Harry követte, s közben szorongva nézett körül: tartott tőle, hogy valami még szörnyűbbet pillant meg a zongoraroncs vagy a felborult pamlag mögött – de nem, holttestnek nyoma sem volt a szobában.

- Lehet, hogy védekezett, és... és aztán elhurcolták őt – találgatott Harry. Elképzelni se merte a rettenetes sérülést, amiből ilyen rengeteg vér fröccsent a falakra.
- Nem hinném – felelte halkán Dumbledore, miközben benézett egy égnek meredő lábú fotel mögé.
- Úgy érti, hogy...
- Hogy itt van valahol? Igen.

˘ 46 ˘

Dumbledore hirtelen lehajolt, és varázspálcájával megbökte a fotelt.

- Au! – jajdult fel a bútordarab.
- Jó estét, Horatius – szólt felegyenesedve Dumbledore.

Harrynek leesett az álla. A felborult fotel helyén immár egy hihetetlenül kövér, kopasz öregember kuporgott.
– Miért kellett ilyen erőset böknöd? – Az öreg az alhasát masszírozta, és a fájdalomtól könnybe lábadt szemmel, bosszúsan hunyorgott Dumbledore-ra. – Nagyon fájt.

A hordó-emberré vedlett szék ezután feltápáskodott, ami által a feje búbja Dumbledore állának magasságába került. A pálcáláng világában csak úgy ragyogott tar koponyája, dülledt szeme és ezüst harcsabajsza, csakúgy mint a lila selyempizsamájára húzott gesztenyebarna bársonyos fényes aranygombjai.

– Miből találtad ki? – dörmögte az öreg, továbbra is az alhasát masszírozva. A jelek szerint a legkevésbé sem érezte kínosnak, hogy rajtakapták, amint fotelnek álcázta magát.

– Drága jó Horatius – kedélyeskedett Dumbledore –, ha valóban itt jártak volna a halálfalók, a ház fölött ott lebegne a Sötét Jegy.

Az öreg varázsló húsos tenyerével a homlokára csapott.
– A Sötét Jegy! – visszhangozta. – Tudtam, hogy valami hiányzik... De mindegy, úgyse lett volna időm rá. Épp hogy elkészültem a kárpitommal, amikor beléptetek.

Mély, szélrohamszerű sóhajától meglibbentek harcsabajszának szárnyai.

– Segítsek a rendrakásban? – ajánlkozott Dumbledore.
– Ha lennél olyan kedves.

Mindketten hátrahúzódtak – a magas, sovány és az alacsony, kövér varázsló –, majd hajszálla egyforma, széles mozdulattal meglendítették pálcájukat.

A nappali összes berendezési tárgya visszarepült a helyére: a szobadíszek darabjai összeforrtak a levegőben, a tollcsomók bebújtak a párnákba, a könyvek begyűjtötték kitépett lapjaikat, és felsorakoztak a polcokon; olajlámpák ugrottak fel kis asztalkákra és gyúltak maguktól lángra; törött ezüst képkeretek garmadával suhantak át a szobán, hogy megújulva elfoglalják helyüket egy öltözőasztalon; a repedések bezárultak, a lyukak betömték magukat, s a falakról is eltűntek a vörös foltok.

– Mellesleg miféle vér volt az? – kérdezte kiabálva Dumbledore. Túl kellett harsognia a romjaiból feltámadt ingaóra vidám kongatását.

– A falon? Sárkányvér! – kiáltott vissza a Horatiusnak szólított

˘ 47 ˘

varázsló, miközben a csillár fülsiketítő csörgés és csikorgás közepette visszacsavarozta magát a mennyezetre.

Utoljára még zendült egyet a zongora, aztán csend lett.
– Sárkányvér – ismételte csevegő hangon az öreg varázsló. – Az utolsó üveget locsoltam szét, márpedig mostanában csillagászati ára van. De talán lehet még újra használni.

Odadöcögött a pohárszékhez, leemelt róla egy sűrű folyadékkal teli kristálypalackot, és a fény felé tartva megszemlélte tartalmát.

– Hm. Egy kicsit poros lett.

Sóhajtott egyet, visszatette a palackot a pohárszékre, majd pillantása Harryre tévedt.

– Hohó... – A nagy kerek szem most a fiú homlokára, ott is a villám alakú sebhelyre ugrott. – Hohó!

Dumbledore előrelépett, hogy bemutassa egymásnak az érintetteket.

– A fiatalember Harry Potter. Harry, az úr régi barátom és kollégám, Horatius Lumpsluck.

Lumpsluck ravasz képpel sandított Dumbledore-ra.

– Így próbálsz behálózni, mi? Hiába, Albus, a válaszom: nem.

Azzal eldöcögött Harry mellett, s közben makacsul elfordította a fejét, mintha valamilyen kísértésnek kellene ellenállnia.

– Azért koccinthatnánk – indítványozta Dumbledore –, a régi szép idők emlékére.

Lumpsluck habozott, majd kelletlenül bólintott.

– Nem bánom, igyunk, de csak egyet.

Dumbledore rámosolygott Harryre, és hellyel kínálta egy, a Lumpsluck megszemélyesítette fotelhez némileg hasonló ülőalkalmatosságon. Harry engedelmesen leült.

A kijelölt szék a nemrég begyulladt kandalló és egy ragyogó fényű olajlámpa között állt, s Harrynek határozottan az volt az érzése, hogy Dumbledore valamiért őrá akarja irányítani a figyelmet. Mikor a tálalónál ügyködő Lumpsluck ismét a szoba belseje felé fordult, valóban rögtön Harryre esett a pillantása.

– Hmp... – morogta, és úgy lekapta tekintetét a fiúról, mintha szúrná a szemét a látvány. – Tessék...

Lumpsluck odanyújtott egy poharat Dumbledore-nak (aki külön felszólítás nélkül is leült), aztán Harry elé tolta a tálcát, majd helyet foglalt a megújult pamlagon, és mogorva hallgatásba merült. Kurta lába ültében le se ért a földre.

– Nos, hogy vagy mindig, Horatius? – érdeklődött Dumbledore.

˘ 48 ˘

– Nem túl jól – vágta rá Lumpsluck. – Gyenge a tudóm. Sípol. Reumám is van. Nem tudok már úgy mozogni, mint régen. De hiába, ez a korral jár. Megvénülünk, elhasználódunk.

– No, azért elég fürgének kellett lenned, ha sebtében ilyen fogadtatást tudtál előkészíteni számunkra – jegyezte meg Dumbledore. – Három percnél több idő nem lehetett rá.

– Két percem volt – felelte félig ingerülten, félig büszkén Lumpsluck. – Nem hallottam a behatolásjelző bűbájt, mert éppen fürödtem. De ez mellékes... – Hangot váltott, és szigorú eltökéltséggel folytatta: –

Vedd tudomásul, Albus, hogy öregember vagyok, fáradt öregember, akinek kijár a nyugalom és a szerény kényelem.

Hát az megvan neki, gondolta Harry, és még egyszer körülnézett a szobában. Az túlzsúfolt és levegőtlen volt, de nem hiányoztak belőle a kényelem kellékei: puha székek és lábzsámolyok, italok és könyvek, párnák és édesség dobozsámra. Ha Harry nem tudta volna, ki lakik itt, egy elkényeztetett, gazdag vénasszonyra tippelt volna.

– Még mindig fiatalabb vagy, mint én, Horatius – mutatott rá Dumbledore.

– Te is jobban tennéd, ha nyugdíjba mennél – felelte ridegen Lumpsluck, Dumbledore sérült kezére szegezve köszméteszínű szemét. – Úgy látom, te se hozod már a régi formádat.

– Az egyszer igaz – felelte rendíthetetlen nyugalommal Dumbledore, s talárját hátrarázva megmutatta elszenesedett ujjait. Harrynek beleborsózott a háta a látványba. – Kétségtelenül lassúbb vagyok, mint régen. Ugyanakkor...

Vállat vont és széttárta a karját, mintha azt mondaná, az öregségnek is megvannak az áldásai. Harry ekkor egy gyűrűt pillantott meg az igazgató ép kezén. Sosem látta még ezt az ékszeret Dumbledore-on: durván megmunkált, aranysárga gyűrű volt, foglalatában jókora, fekete kővel, ami a közepén ketté volt repedve. Lumpsluck tekintete is megakadt az ékszeren, s Harry

úgy látta, mintha az öreg varázsló egy futó pillanatra összeráncolta volna széles homlokát.

– Figyelemre méltó alapossággal védekezel a hívatlan látogatókkal szemben – váltott témát Dumbledore. – A halálfalók érkezésére számítasz, vagy csak tőlem tartottál ennyire?

– Ugyan mit akarnának a halálfalók egy magamfajta hóbortos vénembertől? – kérdezett vissza Lumpsluck.

– Például azt, hogy nem csekély tudásodat emberek megtörésére,

˘ 49 ˘

kínzására és meggyilkolására használd – felelte Dumbledore. – Valóban azt állítod, hogy téged még nem próbáltak beszervezni?

Lumpsluck sötét pillantást vetett Dumbledore-ra.

– Nem volt rá lehetőségük – dörmögte. – Már egy álló éve bujkálok. Egyik muglikakásból a másikba költözöm, sehol sem maradok egy hétnél tovább. Ennek a háznak a tulajdonosai a Kanári-szigeteken nyaralnak. Nagyon kellemes itt, sajnálom, hogy el kell mennem. A beköltözés meg gyerekjáték, ha tudja az ember a módját: egyszerű fagyasztóbűbájjal hatástalanítom a primitív riasztót, amit a muglik gyanuszkóp helyett használnak, aztán már csak arra kell ügyelnem, hogy a szomszédok ne lássanak meg, amikor a zongorát hozom.

– Zseniális... – mosolygott Dumbledore. – Ugyanakkor meglehetősen kimerítő életmód ez egy nyugalomra

vágyó hóbortos vénembernek. Ha visszatérnél a Roxfortba...

– Azt ne mondd, hogy abban a pokolbugyra iskolában nyugalmasabb életem lenne! – vágott a szavába Lumpsluck. – Rejtőzködve élek, az igaz, de azért a fülembé jutott egy s más Dolores Umbridge távozásáról! Ha így bántok mostanában a tanáraitokkal...

– Umbridge professzor összeütközésbe került a kentaurjainkkal – magyarázta Dumbledore. – Te, Horatius, bizonyára nem csörtetnél be a Tiltott Rengetegbe, hogy ott a „mocskos félállatok” megszólítással illess egy ménesre való dühös kentaurt. – Ezt csinálta? – hüledezett Lumpsluck. – Ostoba nőszemély. Mindig is ellenszenves volt nekem.

Harry kuncogott, mire Dumbledore és Lumpsluck rápillantottak.

– Elnézést – szabadkozott Harry. – Csak tudják... én se kedveltem Umbridge professzort.

Dumbledore hirtelen felállt.

– Már mentek is? – kérdezte reménykedve Lumpsluck.

– Nem, csak használnám a mosdót, ha megengeded – felelte Dumbledore.

– Vagy úgy – Lumpsluck alig titkolta csalódottságát. – Parancsolj. Balra a második ajtó az előtérben.

Dumbledore kiment, s miután becsukódott mögötte az ajtó, csend borult a szobára. Lumpsluck néhány másodperc után felállt, de nemigen tudta, mihez kezdjen

magával. Futó pillantást vetett Harryre, majd a kandallóhoz lépett, és a tűznek hátat fordítva melengetni kezdte széles tomporát.

– Ne hidd, hogy nem tudom, miért hozott magával – szólalt meg

˘ 50 ˘

hirtelen.

Harry ránézett a varázslóra, de nem felelt. Lumpsluck viszonzta pillantását, s ezúttal nem csak a villám alakú heget, hanem Harry arcának többi részét is szemügyre vette.

– Hasonlítasz apádra.

– Igen, mások is mondták már.

– De a szemed...

– A szemem az anyámé, tudom. – Harry annyiszor hallotta már ezt, hogy kezdte nagyon unni.

– Hm. Hát igen – folytatta elmélázva Lumpsluck. – Tudom, helytelen, ha egy tanár favorizál egyes diákokat, de bevallom, ő a kedvenceim egyike volt.

Mármint az édesanyád, Lily Evans – magyarázta Harry kérdő pillantását látva. – Kevés olyan okos tanítványom volt, mint ő. Eleven volt, vidám. Elragadó kislány.

Mindig mondtam neki, hogy az én házamban lenne a helye. És milyen szemtelen válaszokat kaptam erre!

– Melyik volt az ön háza?

– A Mardekár vezető tanára voltam – felelte

Lumpsluck. – Hé, hé! – folytatta sietve Harry arckifejezése láttán, s figyelmeztetően felemelte

virsluuját. – Ne rój meg érte! Gondolom, te is griffendéles vagy, mint anyád volt. Hát igen, egy család, egy ház. No persze vannak kivételek. Hallottál Sirius Blackről? Biztosan, hisz az utóbbi néhány évben sokat írtak róla – egyébként pár hete meghalt...

Harry úgy érezte, mintha egy láthatatlan kéz belemarkolt volna a zsigereibe.

– Na mindegy, szóval apáddal nagy barátok voltak az iskolában. A Black családból mindig mindenki mardekáros volt, Sirius valahogy mégis a Griffendélbe került! Nagy kár, mert tehetséges fiú volt. Az öccse, Regulus utána szintén mardekáros lett, de jobban örültem volna mindkettőjüknek.

Lumpsluck úgy mondta ezt, mint a szenvedélyes műgyűjtő, akit felüllicitáltak egy árverésen. Emlékeibe révedve meredt a szemközti falra, s közben önfeledten jobbra-balra ringatózott, hogy egyenletes meleget biztosítson hátsó fele minden részének.

– Anyád, ugyebár, mugli születésű volt. El se akartam hinni, amikor hallottam. Lefogadtam volna, hogy aranyvérű, olyan briliáns tehetsége volt.

– Az egyik legjobb barátom is mugli születésű – vetette közbe hűvösen Harry –, és ő nálunk az évfolyamelső.

˘ 51 ˘

– Furcsa, hogy mik vannak, igaz? – csóválta a fejét Lumpsluck.

– Szerintem nem furcsa – felelte Harry.

Lumpsluck meglepődve nézett rá.

– Csak azt ne hidd, hogy előítéleteim vannak! – szabadkozott. – Isten ments! Mondom, édesanyád volt az egyik kedvenc tanítványom! És ott volt Dirk Cresswell egy évfolyammal lejjebb – tudod, a Mágus-Kobold Kapcsolatok Hivatalának vezetője –, ő is mugli születésű, szintén ragyogó elme – mindmáig értékes belső információkat kapok tőle a Gringotts-beli machinációkról.

Lumpsluck önelégült mosollyal hintázott kicsit a talpán, majd az öltözőasztalra zsúfolt ezüst képkeretek felé mutatott. Azok mindegyikében apró alakok mozgolódtak.

– Ők mind a tanítványaim voltak. Csupa dedikált fénykép. Láthatod, ott van köztük Barnabas Pellenger, a Reggeli Próféta szerkesztője – mindig kikéri a véleményemet a nap híreiről... és persze Ambrosius Belesh, a Mézesfalás tulajdonosa. Minden évben egy láda édességet kapok tőle a születésnapomra, csak mert annak idején bemutattam Ciceron Harkissnak, akitől az első állását kapta. És az ott hátul – ha nyújtózkodsz egy kicsit, láthatod –, az ott Gwenog Jones, a Holyheadi Hárpiák csapatkapitánya... pertu vagyok az egész csapattal, és ha tiszteletjegyet akarok, csak egy szavamba kerül.

Ez a gondolat szemlátomást boldoggá tette Lumpsluckot.

– Ezek az emberek mind tudják, hogy hol találják meg önt, ha küldeni akarnak valamit? – kérdezte ártatlanul Harry. Nem fért a fejébe, hogyhogy nem bukkantak még rá Lumpsluckra a halálfalók, ha a ládászám küldött édesség, a kviddicsjegyek és a tanácsait áhító látogatók mind eljutnak hozzá.

Lumpsluck arcáról olyan gyorsan tűnt el az üdvözült mosoly, mint szobája faláról a vér.

– Természetesen nem – felelte Harryre pillantva. – Egy éve mindenkiel megszakítottam a kapcsolatot.

Harrynek az volt a benyomása, hogy Lumpsluckot szinte letaglózták saját szavai: magába roskadt – de aztán vállat vont.

– Akárhogy is... a bölcs varázsló meghúzza magát ilyen vészterhes időkben. Dumbledore mondhat, amit akar – ha én most állást vállalnék a Roxfortban, az olyan volna, mintha nyilvánosan elkötelezném magam a Főnix Rendje mellett! Persze tisztelem-becsülöm a rendtagok bátorságát, de egy kicsit túl magas náluk a halálozási arány...

˘ 52 ˘

– Úgy is taníthat a Roxfortban, hogy nem lép be a Rendbe. – Igyekezete ellenére maradt egy árnyalatnyi gúny Harry hangjában; nehéz volt együtt éreznie a bujdosó Lumpsluckkal, tudván, hogy Sirius barlangokban húzta meg magát, és patkányhúson élt. – A legtöbb tanár nem tagja a Rendnek, és még soha

egyet sem öltek meg – leszámítva Mógust, de ő megérdemelte, hisz Voldemort szolgája volt.

Harry sejtette, hogy Lumpsluck azok közé tartozik, akik elborzadnak a Voldemort név hallatán. Nem is tévedett: a varázsló megremegett, és tiltakozva felnyögött – de Harry mit sem törődött vele.

– Szerintem, amíg Dumbledore az igazgató – folytatta –, még mindig a Roxfort a legbiztonságosabb hely az országban. Dumbledore az egyetlen ember, akitől Voldemort mindig is tartott, nem?

Lumpsluck egy hosszú pillanatig maga elé meredt; úgy tűnt, latolgatja Harry érveit.

– Hát igen, tény, hogy Ő, Akit Nem Nevezünk Nevén sosem támadt rá Dumbledore-ra – morfondírozott. – Abban is van valami, hogy mivel nem álltam be halálfalónak, Ő, Akit Nem Nevezünk Nevén aligha sorol a hívei közé... ilyenformán tényleg nagyobb biztonságban lennék Albus közelében... nem mondom, megdöbentett Amelia Bones halála... ha őt, aki a minisztérium védelmét élvezte...

Dumbledore belépett az ajtón, s Lumpsluck úgy összerezzen, mintha időközben elfelejtette volna, hogy az igazgató is a házban van.

– A, Albus... nocsak – hebegte. – Hosszú ideig voltál távol. Emésztési problémák?

– Nem, csak elmerültem a mugli magazinokban – felelte Dumbledore. – Rajongok a kötésmintákért... De most

már ideje indulnunk, Harry. Ne éljünk vissza Horatius vendégszeretetével.

Harry készségesen felpattant a székből. Lumpsluck mehökkent arcot vágott.

- Elmentek?
- El. Ami nem megy, azt kár erőltetni.
- Nem megy...?

Lumpsluck egyik lábáról a másikra állt, malmozott az ujjával, és nyugtalanul pislogott előbb a köpenyét gomboló Dumbledore-ra, majd Harryre, aki gyorsan felhúzta dzsekije cipzárját.

– Sajnálom, hogy nem érdekel az állás, Horatius – szólt Dumbledore, és búcsúintésre emelte ép kezét. – A Roxfort örömmel látott volna újra a falai közt. Elég szigorúak mostanában a biztonsági óvintézkedéseink, de téged

˘ 53 ˘

bármikor szívesen látunk, ha esetleg kedved támad benézni hozzánk.

- Igen... értem... nagyon köszönöm... és talán...
- Akkor hát, ég veled.
- Viszontlátásra – köszönt el Harry.

Már a bejárati ajtónál jártak, amikor felharsant mögöttük a kiáltás:

- Jól van, jól van, elvállalom!

Dumbledore megfordult. Lumpsluck zihálva állt a nappali ajtajában.

– Tehát visszatérsz a nyugállományból?

– Igen, igen – bólogatott türelmetlenül Lumpsluck. – Biztos elment az eszem, de igen.

– Csodás! – Dumbledore szélesen elmosolyodott. – Akkor hát szeptember elsején találkozunk.

– Úgy van, találkozunk – dörmögte Lumpsluck.

Az öreg hangja a kerti ösvényen érte ismét utol őket:

– De vedd tudomásul, Dumbledore, hogy fizetésemelést kérek!

Az igazgató kedélyesen felnevetett. Aztán becsukódott mögöttük a kertkapu, s ők az éj sötétjén s a kavargó ködön át elindultak lefelé a dombról.

– Ügyes voltál, Harry – szólt Dumbledore.

– Nem csináltam semmit – csodálkozott Harry.

– Dehogynem. Rávezetted Horatiust, milyen jól jár, ha visszatér a Roxfortba. Rokonszenves volt neked?

– Hát...

Harry nem tudta eldönteni, mit gondoljon

Lumpsluckról. Az öreg a maga módján barátságos volt, ugyanakkor végtelenül hiúnak tűnt, és – hiába bizonygatta az ellenkezőjét – túlságosan csodálkozott azon, hogy egy mugli születésű lányból jó boszorkány válhat.

– Horatius – vette vissza a szót Dumbledore, felmentve Harryt a véleménynyilvánítás kínos kötelessége alól –

szereti a kényelmet. Emellett kedveli a híres, sikeres és nagyhatalmú emberek társaságát. Élvezi ugyanis, hogy befolyásolhatja ezeket az embereket. Ő maga sosem áll reflektorfénybe, inkább a kulisszák mögött marad – ott jobban elterpeszkedhet, hogy úgy mondjam. Mikor a Roxfortban dolgozott, kedvenceket választott ki magának a diákok közül – volt, akit a becsvágya, más az esze vagy a tehetsége, megint más vonzó egyénisége miatt –, és különös érzéke volt hozzá, hogy azokat tüntesse ki a figyelmével, akik később valóban sokra vitték a maguk területén. Ezeket az embereket Horatius összehozta egyfajta klubba, aminek a középpontjában ő maga állt.

˘ 54 ˘

Összeismertette a klubtagokat, gyümölcsöző kapcsolatok születésénél bábáskodott, és szolgálataiért mindig megkapta a maga kis jutalmát, lett légyen az egy ingyen adag a kedvenc cukrozott ananászból, vagy lehetőség arra, hogy a saját emberét helyezze a Mágus-Kobold Kapcsolatok Hivatalánál megüresedett állásba.

Harry lelki szemei előtt hirtelen egy hatalmas, dagadt pók jelent meg, amint hálót sző maga körül, és néha itt-ott megránt egy-egy szálát, hogy kicsit közelebb húzza magához a jókora, szaftos legyeket.

– Nem azért mondom el neked mindezt – folytatta Dumbledore –, hogy ellenszenvenné tegyem a szemedben Horatiust – aki nekünk mostantól Lumpsluck professzor –, hanem, hogy tudd, mire

számíthatsz. Kétségkívül téged is igyekeznek majd megszerezni magának, Harry. Te lennél a gyűjtemény díszje: a Kis Túlélő... vagy ahogy mostanában emlegetnek, a Kiválasztott.

Harry megborzongott, de ezúttal nem a hűvös ködtől. Dumbledore szavai felidéztek benne egy mondatot, amit néhány hete hallott; egy mondatot, ami kivételes és borzalmas jelentőséggel bírt a számára: Nem élhet az egyik, míg él a másik...

Közben visszaérkeztek a falu templomához, és Dumbledore megállt.

– Itt már jó lesz. Fogd meg a karomat, kérlek!

Harry ezúttal jobban felkészült a hoptanálásra, de az élményt most sem találta kellemesnek. Mikor megszűnt a nyomás, és újra lélegzethez jutott, egy falusi dűlőúton álltak Dumbledore-ral, s nem messze tőlük a sötét ég előtt szabálytalan sziluett rajzolódott ki: Harry második számú kedvenc épületének, az Odúnak a körvonalai.

Jeges rettegés ide vagy oda, ettől a látványtól Harrynek nyomban derű költözött a lelkébe. Ron vár itt rá... és Mrs. Weasley, akinél nincs jobb szakácsnő a világon...

– Ha nem haragszol, Harry – szólt Dumbledore, miközben besétáltak a kertkapun –, mielőtt elbúcsúzunk, váltanék még veled néhány szót. Négyszemközt. Esetleg ott megfelel?

A kidőlt-bedőlt kis melléképület felé mutatott, ahol Weasleyék a seprűket tartották. Harry némileg értetlenkedve követte őt a nyikorgó ajtón át az átlagos

szekrénynél valamivel szűkebb kalyibába. Dumbledore kis lángot varázsolt pálcája hegyére, s a fényben rámosolygott Harryre.

– Bocsáss meg érte, hogy szóvá teszem, de örömmel és némi büszkeséggel tölt el, hogy ilyen erős maradtál a minisztériumban történetek után. Engedd meg, hogy azt mondjam: Sirius büszke lenne rád.

Harry nyelt egyet; nem tudott megszólalni, de egyébként se érezte ˘ 55 ˘

képesnek rá magát, hogy Siriusról beszélgesse. Mikor Vernon bácsi azt mondta: „Meghalt a keresztapja?“, mintha tört döftek volna belé, s ugyanúgy fájt neki, mikor Lumpsluck odavetette Sirius nevét.

– Kegyetlenség a sorstól – folytatta csendesen Dumbledore –, hogy olyan kevés időt engedett nektek Siriusszal. Hosszú és boldog kapcsolattól fosztattatok meg.

Harry bólintott, és makacsul a Dumbledore süvegén mászó pókot nézte. Érezte, hogy Dumbledore megérti őt, s talán azt is sejti, hogy levele érkezéséig ő, Harry jóformán mást se csinált Dursleyéknél, csak feküdt az ágyon étlen-szomjan, és a ködlepte ablakot bámulta, lelkében azzal a fagyos ürességgel, ami korábban csak a dementorok jelenlétében töltötte el.

– Olyan nehéz... – szólalt meg szinte suttogva Harry. – Olyan nehéz elhinni, hogy soha többet nem fog írni nekem.

Hirtelen égni kezdett a szeme, és pislognia kellett. Valamiért szégyellte bevallani ezt, de keresztapja egyebek között azért jelentett olyan sokat neki, mert a személyében a Roxforton kívül is volt valaki, aki törődött a sorsával – mint másokéval a szüleik, és ezt az örömet ezentúl soha nem hozzák el neki a postabaglyok. – Sirius olyasmit adott neked, amit azelőtt nem ismertél – szólt együttérzően Dumbledore. – Ezért is szörnyű a veszteség...

Harry megrázta magát, és az igazgató szavába vágott: – De amíg Dursleyéknél voltam, rájöttem, hogy nem zárkozhatok magamba – és nem adhatom fel. Ezt Sirius sem akarná, ugye? Az élet túl rövid... hisz mi történt Madam Bonesszal és Emmeline Vance-szal is... Lehet, hogy én leszek a következő. De ha úgy lesz – folytatta keserű elszántsággal, tekintet Dumbledore-nak a pálcaláng fényében csillogó kék szemébe fúrva –, akkor annyi halálfalót viszek magammal, ahányat csak tudok! És ha rajtam múlik, magát Voldemortot is! – Úgy beszélsz, ahogy apád meg anyád fiához és Sirius keresztfiához illik! – Dumbledore elismerően megveregette Harry vállát. – Le a süveggel előtted... de csak így szóban, mert félek, teleszórnlak pókokkal. No, de térjünk át egy rokon témára... Felteszem, olvastad az elmúlt két hétben a Reggeli Prófétát. – Igen – felelte Harry, s kicsit gyorsabban vert a szíve. – Akkor tapasztalhattad, hogy kiszivárogtak – helyesebben kiáradtak – bizonyos információk a Jóslatok Termében lezajlott kalandokról.

– Igen – bólintott Harry. – És most már mindenki tudja, hogy én vagyok

˘ 56 ˘

a...

– Nem, nem tudják! – vágott a szavába Dumbledore. – A rólad és Voldemort nagyúrról szóló jóslatot teljes egészében csak két ember ismeri, s mindkettő itt áll ebben a dohos pókfészekben. Ugyanakkor valóban sokan jutottak arra a helyes következtetésre, hogy Voldemort egy jóslat megszerzésével bízta meg halálfalóit, s hogy az a jóslat rólad szól. S talán nem alaptalanul feltételezem, hogy senkinek nem mondtad el a jóslat tartalmát.

– Nem, nem mondtam el senkinek – felelte Harry.

– Ezt bölcsen tetted – bólintott Dumbledore. – Mégis úgy gondolom, érdemes volna kivételt tenned barátaiddal, Ronald Weasley úrral és Hermione Granger kisasszonnyal. Igen – folytatta Harry meghökkenését látva –, úgy vélem, nekik meg kell tudniuk.

Méltánytalan volna, ha egy ilyen fontos információt nem osztanál meg velük.

– Nem akartam...

– Nem akartad, hogy féltsenek vagy féljenek? – kérdezte Dumbledore, Harry arcát fürkészsze félholdszemüvege fölött. – Vagy talán nem akartad bevallani, hogy te magad félsz? Szükséged van a barátaidra, Harry! Te magad mondtad, és igen bölcsen: Sirius nem akarná, hogy magadba zárkózz.

Harry nem felelt, de Dumbledore bizonyára nem is várt választ tőle, mert folytatta:

– Más téma... Az eddigiektől nem teljesen független okokból azt szeretném, ha az idei tanévben különóra járnál hozzám.

– Külön... önhöz? – dadogta Harry. A meglepetés kizökkentette tépelődő némaságából.

– Igen. Úgy vélem, ideje nagyobb szerepet vállalnom az oktatásodban.

– És mit fog tanítani nekem, uram?

– Ó... hát egy kicsit ebből, egy kicsit abból – felelte könnyedén Dumbledore.

Harry reménykedve várta a folytatást, de a varázsló nem közölt további részleteket, így hát Harry rákérdezett egy másik dologra, ami az eszébe ötlött.

– Ha önnel lesznek különóráim, akkor ugye nem kell Pitonhoz járnom okklumenciára?

– Piton professzor úrhoz, Harry! És nem, nem kell járnod hozzá.

– De jó...! – sóhajtott fel Harry. – Amúgy is csak egy...

Észbe kapva még sikerült elharapnia a mondat végét. ˘
57 ˘

– Azt hiszem, a fiasco az ideillő szó – mondta bólogatva Dumbledore.

Harry nevetett.

– Ez azt jelenti, hogy ezentúl nem sok dolgom lesz Piton professzorral. A bájitaltant nem folytathatom nála, hacsak nem „kiválót” kapok az RBF-vizsgámra, de arra nincs esély.

– Ne magyarázd előre a bizonyítványt! – intette ünnepélyes hangon Dumbledore. – Apropos, ha jól tudom, valamikor a mai nap folyamán megjön a várva várt bagoly. Nos, még két dologról szeretnék szót ejteni, mielőtt elválunk.

– Először is: arra kérlek, ettől a perctől fogva mindig tartsd magadnál a láthatatlanná tévő köpenyedet. A Roxfortban is. A biztonság kedvéért... Ugye, megérted?

Harry bólintott.

– Másodszor: amíg itt tartózkodsz, a minisztérium a lehető legszigorúbb védelmet biztosítja az Odú számára. Az óvintézkedések bizonyos mértékű kényelmetlenséget jelentenek Arthur és Molly számára – példának okáért kézbesítés előtt átvizsgálják a postájukat a minisztériumban. Ezt ők zokszó nélkül eltűrik, mert nekik is nagyon fontos a biztonságod. Viszont nem volna ildomos, ha ezt úgy hálálnád meg, hogy az itt-tartózkodásod alatt életveszélyes kalandokba keveredsz.

– Hát persze, értem... – sietett a válasszal Harry.

– Jól van. – Dumbledore kitérte a seprútároló ajtaját, és kilépett a kertbe. – Mintha fényt látnék a konyhában. No gyere, szerezzük meg Mollynak azt az örömet, hogy elszörnyülködhessen rajta, milyen sovány vagy.

Mamamaci és Francica

Harry és Dumbledore az Odú hátsó bejáratát vették célba. Ott a régi gumicsizmák és rozsdás üstök szokásos egyvelege fogadta őket, s egy távoli tyúktól felől álmos kotkodácsolást hallottak. Dumbledore hármat koppantott az ajtón, s Harry nyomban mozgást látott a konyhaablak mögött.

– Ki az? – szólt ki egy gyanakvó hang, amelyben Harry Mrs. Weasleyére ismert. – Azonosítsa magát!

– Én vagyok az, Dumbledore, és Harryt hozom.

Abban a szempillantásban kitérült az ajtó, és ott állt előttük viseltes zöld pongyolában az alacsony, gömbölyded asszonyság.

– Harry drágám! A szívbajt hozta rám, Albus, hiszen azt mondta, csak holnap érkezik!

– Szerencsénk volt – magyarázta Dumbledore, miközben beteretelte Harryt az ajtón. – Lumpsluck a vártnál könnyebben beadta a derekát. Ez persze Harry érdeme. Á, jó estét, Nymphadora!

Harry körülnézett, és látta, hogy Mrs. Weasley a késői időpont dacára nincs egyedül a konyhában. Az asztalnál egy sápadt, szürkésbarna hajú, szívforma arcú fiatal boszorkány ült, két keze közt egy jókora bögrével.

– Üdvözlöm, professzor úr! – köszönt a nő. – Szervusz, Harry.

– Hello, Tonks.

Harrynek az volt a benyomása, hogy Tonks kimerült, sőt talán beteg, s a

mosolyát is erőltetettnek érezte. Akárhogy is, sokkal jobb „színen” volt, amikor még rágógumi-rózsaszín hajjal járt.

– Én megyek is. – Tonks sietve felállt, és vállára kanyarította köpenyét. – Köszönöm, Molly, a teát és a türelmet.

– Miattam ne menjen el, kérem! – emelte fel a kezét Dumbledore. – Nem időzhetek sokáig, sürgős találkozóm van Rufus Scrimgeourral.

– Nem, nem, amúgy is mennem kell – felelte lesütött szemmel Tonks. – Jó éjt...

– Gyere el a hétvégén, drágám, Remus és Rémszem is itt lesz...

– Nem tudok, Molly... de azért köszönöm. Jó éjt mindenkinek.

Tonks Dumbledore-t és Harryt megkerülve kisietett az ajtón, majd odakint néhány lépés után megpördült a sarkán, és köddé vált. Harry észrevette, hogy Mrs. Weasley aggódó pillantást küld utána.

– Viszlát a Roxfortban, Harry! – búcsúzott Dumbledore.

– Addig is vigyázz magadra! Alázatos szolgája, Molly.

A varázsló meghajolt az asszony előtt, aztán kilépett a kertbe, és szertefoszlott – pontosan ugyanazon a helyen, mint Tonks. Mrs. Weasley becsukta az ajtót, majd a vállánál fogva az asztali lámpa világába vezette Harryt, hogy alaposabban szemügyre vegye.

– Akárcsak Ron... – sóhajtott, miután tetőtől talpig végigmérte a fiút. – Mindketten úgy néztek ki, mintha nyújtóártást szórtak volna rátok. Esküszöm. Ron vagy tíz centit nőtt, mióta legutóbb talárt vettem neki. Nem vagy éhes, kis drágám?

– De igen – felelte Harry, rádöbbenve, hogy tényleg mardossa az éhség.

– Jól van, tedd csak le magad. Mindjárt összeütök valamit.

Harry leült, s szinte azon nyomban felugrott a térdére egy lapos pofájú, bozontos, vörös macska. Az állat barátságosan dorombolni kezdett, és bevackolta magát az ölébe.

– Szóval Hermione is itt van? – kérdezte örvendezve Harry, és megvakarta Csámpás füle tövét.

– Igen, tegnapelőtt érkezett. – Mrs. Weasley varázspálcájával megkopogtatott egy jókora vasfazekat. Az rászállt a tűzhelyre, és nyomban rotyogni kezdett. – Most persze mindenki alszik, hiszen csak holnapra vártunk téged. Tessék, készen is van...

Újra rákoppintott a fazékra, ami erre felemelkedett, Harry felé repült, és megdőlt. Mrs. Weasley alácsúsztatott egy jókora mélytányért, s ügyesen felfogta a sűrű, gőzölgő hagymaleves-sugarat.

– Kenyeret kérsz hozzá, drágám?

˘ 60 ˘

– Kérek szépen, Mrs. Weasley.

Az asszony meglengette pálcáját a válla fölött; egy vekni kenyér és egy kés röppent kecsesen az asztalra. Miközben a kés felszelte a kenyeret, a leveses fazék pedig visszaszállt a tűzhelyre, Mrs. Weasley helyet foglalt Harryvel szemben.

– Szóval sikerült rábeszélned Horatius Lumpsluckot, hogy vállalja el az állást?

Harry csak bólintott, mert tele volt a szája forró levessel.

– Arthurt és engem is tanított – mesélte Mrs. Weasley. – Évtizedekig dolgozott a Roxfortban... Ha jól tudom, nagyjából egy időben került oda Dumbledore-ral. Na és rokonszenvesnek találtad?

Harry szája most épp kenyérrel volt tele. Vállat vont, és diplomatikusan határozatlan fejmozdulatot tett.

– Hát igen... – folytatta bölcsen bólogatva Mrs. Weasley. – Elbűvölő tud lenni, ha akar, de Arthur sose kedvelte őt. A minisztérium tele van Lumpsluck régi kedvenceivel. Mindig is jól tudott protekciót szerezni, de Arthurra például sose volt ideje – neki nem jósolt túl nagy jövőt. Ebből is látszik, hogy ő sem tévedhetetlen. Nem tudom, Ron említette-e a leveleiben... bár nem olyan régen történt... szóval Arthurt előléptették!

Mrs. Weasley szemlátomást alig várta, hogy alkalma legyen ezt elújságotni. Harry lenyelt egy nagy korty igen forró levest, szinte érezte, hogy hólyagok nőnek a torkán.

– Ez csodálatos! – lehelte könnybe lábadt szemmel.
– Kedves vagy – mosolygott Mrs. Weasley, nyilván abban a hitben, hogy Harry az örömhírtől érzékenyült így el. – Hát igen... Rufus Scrimgeour a helyzetre való tekintettel átszervezést hajtott végre a minisztériumban, és Arthurt nevezte ki az újonnan felállított Hamis Védővarázsok és Önvédelmi Eszközök Felkutatása és Elkobzása Ügyosztály élére. Ez nagyon fontos beosztás, tíz ember dolgozik Arthur alatt!

– Pontosan mi a...

– Hát, tudod, most, hogy kitört a pánik Tudodki miatt, egy csomó furcsaság jelent meg a piacon – olyan dolgok, amik állítólag megvédenek Tudodkitől és a halálfalóktól. Persze képzelheted, miféle holmik ezek. Úgynevezett védőitalok, amikben nincs semmi más, csak egy kis bubógumógenny, azután defenzív rontások, amiktől leesik az ember füle. Persze a szélhámosok többsége olyan Mundungus Fletcher-féle pitiáner alak: naplopók, akik hírből sem ismerik a tisztességes munkát, és most

˘ 61 ˘

hasznat húznak az emberek félelméből. Viszont néha felbukkannak tényleg csúnya dolgok is. Arthur a minap elkobzott egy láda megátkozott gyanuszkópot, amelyek szinte bizonyosan egy halálfalótól származnak. Egy szó, mint száz, Arthur most nagyon fontos munkát végez – mondom is neki, hogy butaság azon lamentálnia, mennyire hiányoznak neki a gyújtógyertyák, a kenyérpirítók meg a többi mugli kacat.

Monológja végén Mrs. Weasley olyan rosszálló arccal nézett Harryre, mintha a fiú hangoztatta volna, hogy gyújtógyertyák nélkül nem élet az élet.

– Mr Weasley most is dolgozik? érdeklődött Harry.

– Igen. Igazából már itthon kellene lennie, éjfélre ígérte magát.

Az asszony ránézett egy jókora órára, ami az asztal végén terpeszkedő ruháskosár tetején hevert. Harry nyomban felismerte a szerkezetet kilenc mutatójáról, amelyeken a Weasley család egy-egy tagjának a neve állt. Az óra régen mindig a nappali falán lógott, jelenlegi helyzete azonban azt sejtette, hogy Mrs. Weasley újabban mindenhova magával viszi. Most mind a kilenc mutató a „halálos veszély” felirat fölött állt.

– Már jó ideje mindig ezt mutatja – magyarázta könnyednek szánt hangon Mrs. Weasley. – Mióta Tudodki nyíltan hadat üzent. Most mindenki halálos veszélyben van... biztos, nem csak a mi családuk... de nem ismerek senki mást, akinek ilyen órája van, úgyhogy nem tudom ellenőrizni. Ó!

Mrs. Weasley hirtelen az órára mutatott. A Mr Weasleyhez tartozó mutató immár az „úton” felirat fölött állt.

– Jön már!

És valóban, egy másodperccel később valaki bekopogott a hátsó ajtón. Az asszony felpattant, és odasietett;

megfogta az ajtógombot, s arcát a fának szorítva halkán kiszólt:

– Te vagy az, Arthur?

– Igen – hallatszott Mr Weasley fáradt hangja. – De ha halálfaló lennék, akkor is ezt mondanám. Tedd fel a kérdést!

– Ugyan már...

– Molly!

– Jól van, jól van... Mi a leghőbb vágyad?

– Megtudni, mitől repül a repülőgép.

Mrs. Weasley bólintott. Elfordította a kilincsgombot, de azt Mr Weasley nyilván erősen tartotta a túloldalról, mert az ajtó nem nyílt ki.

– Molly! Előbb nekem is fel kell tennem a kérdést!

˘ 62 ˘

– Jaj, Arthur, ez már tényleg nevetséges...

– Milyen néven szoktalak szólítani, amikor kettesben vagyunk?

Harry a konyhai lámpás halvány fényénél is látta, hogy Mrs. Weasley arca lángvörösre gyullad; ő maga is hirtelen forrónak érezte a fülét és a tarkóját. Szaporán kanalazni kezdte hát a levest, s közben olyan hangosan csörömpölt a kanállal, amilyen hangosan csak tudott.

– Mamamaci – suttogta bele az elsüllyedni készülő Mrs. Weasley az ajtó részébe.

– Úgy van – felelte Mr Weasley. – Most már beengedhetsz.

Az asszony kitérte az ajtót férje előtt. Mr Weasley sovány, kopaszodó, vörös hajú varázsló volt; szarukeretes szemüveget és hosszú, porlepte úti köpenyt viselt.

– Nem fér a fejembe, miért kell ezt minden egyes alkalommal eljátszanunk – sopánkodott a még mindig pironkodó Mrs. Weasley, miközben lesegítette a köpenyt férjéről. – Ha egy halálfaló a te alakodat akarná ölteni, előtte kényszeríthetne, hogy eláruld a helyes választ.

– Szent igaz, drágám, de ez a minisztérium által javasolt eljárás, és nekünk példát kell mutatnunk. Isteni illatot érzek – csak nem hagymaleves?

Mr Weasley reménykedve az asztal felé fordult.

– Nahát! Harry! Azt hittük, csak holnap érkezel!

Kezet ráztak, és Mr Weasley lehuppant a Harry melletti székre. A felesége eléje is lerakott egy jókora tányér levest.

– Köszönöm, Molly. Szent szénkefe, de nehéz éjszakánk volt! Valami féleszű elkezdett metamorf-medálokat árulni. „Akaszd a nyakadba, és változtasd meg tetszés szerint a külsőd! Százezer álca mindössze tíz galleonért!”

– És valójában mi történik, ha felveszi az ember?

– A többségnek csak undok narancssárga lett a bőre, de voltak, akiknek az egész testén polipkarszerű szemölcsök nőttek. Mintha nem lenne amúgy is elég nagy a forgalom a Szent Mungóban!

– Fred és George szoktak ilyen tréfákat kitalálni – jegyezte meg habozva Mrs. Weasley. – Biztos, hogy nem...?

– Persze, hogy biztos! – legyintett Mr Weasley. – Ilyen nehéz időkben, amikor mindenki védelmet keres, nem viccelnek ilyesmivel a fiúk.

– Szóval a metamorf-medálok miatt jöttél ilyen későn?

– Nem, egy csúnya visszaható rontást jelentettek Elephant and Castle-ből, de szerencsére a Varázsbűn-üldözési Kommandó már intézkedett, mire

˘ 63 ˘

kiértünk.

Harry szája elé emelte a kezét, és elfojtott egy ásítást.

– Ágyba! – parancsolt rá rögtön az ilyen ügyekben megtéveszthetetlen Mrs. Weasley. – Előkészítettem neked Fred és George szobáját. Most csak a tiéd.

– Miért, ők hol vannak?

– Ó, ők az Abszol úton, a varázsvicc-boltjuk fölötti kis lakásban alszanak, mert nagyon sokat kell dolgozniuk – mesélte Mrs. Weasley. – Bevallom, eleinte rossz szemmel néztem a ténykedésüket, de el kell ismerni, van üzleti érzékük. Na, gyere, kis drágám, a ládád már odafent van.

– Jó éjszakát, Mr Weasley – búcsúzott Harry, és felállt. Csámpás könnyedén leugrott az öléből, és elsompolygott.

– Jó éjt, Harry – köszönt el Mr Weasley.

Mielőtt kiléptek a konyhából, Harry látta, hogy Mrs. Weasley még egyszer a ruháskosárban heverő óra felé pillant. Megint a „halálos veszély” feliraton állt az összes mutató.

Fred és George hálósobája a második emeleten volt. Mrs. Weasley rábökött pálcájával az éjjeliszekrényen álló lámpára, mire az nyomban meggyulladt, és hangulatos, aranysárga fénnel árasztotta el a szobát. Bár az apró ablak előtt álló asztalra valaki egy nagy váza virágot állított, illatuk nem tudta elnyomni a helyiséget belengő szagot, amiben Harry puskapor bűzét vélte felismerni. A szoba egy jelentős részét felirat nélküli, lezárt kartondobozok foglalták el, azok között állt Harry iskolai ládája. A helyiség egészében úgy festett, mintha ideiglenes raktárként használnák.

Hedvig örvendezve ráhuhogott Harryre egy nagy ruhásszekrény tetejéről, aztán kirepült az ablakon – meg akarta várni gazdáját, mielőtt vadászni indul.

Harry jó éjszakát kívánt Mrs. Weasleynek, majd gyorsan pizsamát húzott, és befeküdt az egyik ágyba. A párna egy pontján azonban furcsa keménységet érzett. Benyúlt a huzat alá, és némi tapogatózás után kihalászott egy ragacsos, piros-narancsszín valamit. Egy Rókázó Rágcsa volt az. Harry elmosolyodott, az oldalára fordult, és egy szempillantás alatt elnyomta az álmot.

Másodpercekkel később – ő legalábbis úgy érezte – ágyülövésszerű zajra riadt fel: kicsapódott a szoba ajtaja. Miközben felült az ágyban, megzördültek a függönykarikák a karnison, s vakító napfény árasztotta

el a szobát. Harry egyik kezét az arca elé kapta, a másikkal tapogatózni kezdett ~ 64 ~

a szemüvege után.

– Mi történt!?

– Nem tudtuk, hogy már megjöttél! – harsogta egy izgatott hang, s Harry jókora ütést érzett a feje búbján.

– Ne verd már, Ron! – Ezt egy lányhang mondta szemrehányóan.

Harry végre megtalálta és felvette a szemüvegét, de a ragyogó fényben még így se látott semmit. Egy magas árnyék bontakozott ki előtte, ő pislogott, s mikor sikerült ráfókuszálnia, a vigyorgó Ron Weasleyt ismerte fel.

– Jól vagy?

– Csodásan – felelte Harry, s a feje búbját dörzsölve visszahanyatlott az ágyra. – És te?

– Egész jól. – Ron közelebb húzta az egyik kartondobozt, és ráült. – Mikor érkeztél? Anya csak most szólt nekünk!

– Éjjel egy körül.

– Milyen volt a muglikkal? Rendesen bántak veled?

– Semmi különös – felelte Harry. Közben Hermione lehuppant az ágya szélére. – Alig szóltak hozzám, de jobb is volt így. Te hogy vagy, Hermione?

– Ó, én nagyon jól – felelte a lány, s fürkésző tekintettel bámulta Harryt.

Harry sejtette, mit vár tőle Hermione, de mivel pillanatnyilag nem volt kedve se Sirius haláláról, se más fájdalmas témáról beszélni, inkább megkérdezte:

– Hány óra van? Lemaradtam a reggeliről?

– Ne izgulj, anya mindjárt hoz fel neked kaját. – Ron fintorogva az égre emelte tekintetét. – Mert hogy szerinte alultáplált vagy... Na, de mesélj már, mi volt?

– Semmi nem volt, a nagynénéméknél dekkoltam.

– Nem arról beszélek! – legyintett Ron. – Mit csináltak Dumbledore-ral?

– Semmi izgalmasat. Egy Horatius Lumpsluck nevű régi tanárt kellett rábírnom, hogy jöjjön vissza a Roxfortba.

– Ja...? – motyogta csalódottan Ron. – Azt hittük, hogy...

Hermione figyelmeztető pillantására azonban gyorsan irányt váltott:

– ...mármint persze, gondoltuk, hogy valami ilyesmi volt.

– Gondoltátok? – mosolygott Harry.

– Aha... Mivel Umbridge lelépett, megint nincs SVK-tanárunk. Na és... milyen az ürge?

˘ 65 ˘

– Olyan, mint egy rozmár, és régen a Mardekár házvezetője volt – sommázta Harry. – Valami baj van, Hermione?

A lány mindedig úgy bámult rá, mintha furcsa tüneteket keresne rajta – de most gyorsan összeszedte magát, és könnyed mosolyt erőltetett az arcára.

– Nem, dehogy, nincs semmi baj! És az a... az a Lumpsluck szerinted jó tanár?

Harry vállat vont.

– Nem t’om. Umbridge-nál nem lehet rosszabb.

– Én tudok olyat, aki rosszabb, mint Umbridge! – csendült egy dühös hang az ajtóban. Ron húga csoszogott be a szobába. – Szia, Harry!

– Neked meg mi bajod? – kérdezte Ron.

– Ő a bajom! – sópánkodott Ginny, és lezútyant Harry ágyára. – Megőrülök tőle!

– Mit művelt már megint? – érdeklődött együtt érzőn Hermione.

– Semmit, csak úgy beszél velem, mint egy háromévesssel!

– Néha én is falra mászok attól a némbertől – Hermione halkabbra fogta hangját. – Iszonyúan el van telve magától.

Harryt megdöbbsentette, hogy Hermione így beszél Mrs. Weasleyről, és cseppet sem csodálkozott Ron felfortyanásán:

– Nem tudnátok egy fél percre leszállni róla!?

– Persze, védjed csak! – vágott vissza Ginny. – Tudjuk, hogy be vagy indulva rá!

Harry ezt is meglehetősen furcsa megjegyzésnek érezte, és kezdte gyanítani, hogy félreért valamit.

– Kiről besz...

Mielőtt végigmondhatta volna a kérdést, megkapta rá a választ. Az ajtó ismét kitárult; Harry önkéntelenül magára rántotta a takarót, de olyan heves mozdulattal, hogy Hermione és Ginny lecsúsztak az ágy széléről, és a padlóra huppantak.

Az ajtóban egy gyönyörű fiatal nő állt – olyan szép, hogy feltűnése egy pillanatra mintha légüres térré változtatta volna a szobát. Magas volt, karcsú, és hosszú szőke haja derengő, ezüstös fényt árasztott. Álomszerű tökéletességét csak még teljesebbé tette, hogy finomságokkal megrakott tálcát tartott a kezében.

– 'Arry! – szólt elérékenyülten a szépség. – Olyan régebben nem látalak!

Mikor a lány elindult Harry felé, felbukkant mögötte a bosszús arcú Mrs. Weasley. ~ 66 ~

– Magam is fel tudtam volna hozni azt a tálcát! – zsörtölődött az asszony.

– Nem volt fárhadság – felelte könnyedén Fleur Delacour, azzal letette a tálcát Harry térdére, majd lehajolt, hogy megpuszilja a fiút. Harry égő bizsergést érzett azon a két ponton, ahol a lány szája az arcához ért. – Annyirha várhtam már, 'ogy viszonzálásalak! Emlékszel Gabrielle húgomrha? Folyton sak 'Arry Poterrhől beszél! Ő is boldog lesz, 'ogy találkozhat veled.

– Miért... ő is itt van? – motyogta Harry.

– De’ogy is van itt, buta fiú! – Fleur csilingelve felkacagott. – Úgy érhtem, jövő nyárhon, amikorh... vagy te nem is tudod? – Kék szeme elkerekedett, és szemrehányóan pillantott Mrs. Weasleyre, aki ingerülten rávágta:
– Még nem volt időnk elmondani neki.

Fleur ismét Harry felé fordult, de olyan lendülettel, hogy uszályként meglibbenő haja arcul csapta Mrs. Weasleyt.

– Billel össze’ázásodunk!
– Oh – nyögte bambán Harry. Észrevette, hogy Mrs. Weasley, Hermione és Ginny kerülik egymás tekintetét.
– Nahát... öh... gratulálok!

Fleur megint lecsapott Harryre, és puszikkal halmozta el.

– Billnek mostanába’ nagyon sok dolga van, én pedig sak félálásba’ dolgozom a Grhingottsnál, ezérh’ párh napja elhozot ide, ‘ogy jobban megismerhkedjem a saládjával. Annyirha örhültem, mikorh ‘alotam, ‘ogy te is eljössz – it nem sok minden’ le’et sinálni, sak főzés van meg sirkék! Jól van, egyél, ‘Arry, jó étvágyat kívánok!

Azzal Fleur kecsesen sarkon fordult, kilibbent a szobából, és óvatosan becsukta maga mögött az ajtót.

– Tcha! – szaladt ki Mrs. Weasley száján.
– Anya utálja – jegyezte meg halkán Ginny.

– Nem utálok! – suttogta ingerülten Mrs. Weasley. – Csak annyit mondtam, hogy szerintem elhamarkodták ezt az eljegyzést!

– Már egy éve ismerik egymást – dörmögte Ron, aki furcsán kótyagosnak tűnt, és valamiért a csukott ajtót bámulta.

– Egy év nem olyan sok idő! Persze tudom én, miért ez a nagy sietség! Tudjukki visszatért, az emberek attól félnek, hogy a holnapi napot se érik meg, ezért mindenféle átgondolatlan döntést hoznak. Emlékszem, másfél évtizede is, amikor Tudjukki hatalmon volt, tucatjával szökdöstek a párocskák...

˘ 67 ˘

– Igen, köztük te meg apa – kajánkodott Ginny.

– Az más tészta – intette le az anyja. – Minket az Isten is egymásnak teremtett, mire vártunk volna? Viszont Bill és Fleur... hát, nem tudom... Mi a közös bennük? Bill szorgalmas, gyakorlatias fiú, Fleur viszont...

– Buta tyúk – bólított rá Ginny. – De azért Bill se éppen földhözragadt. Végül is átoktörő, szereti a kalandot, a hírnevet. Szerintem azért is bukott rá Francicára.

Harry és Hermione elnevezték magukat.

– Ne nevezd őt így, Ginny! – ripakodott rá a lányára Mrs. Weasley. – Na, jól van, megyek a dolgomra... Edd meg a rántottádat, Harry, mert teljesen kihűl!

Az asszony gondterhelt arccal kifordult a szobából. Ron még mindig nem tért egészen magához; úgy rázogatta a fejét, mint a kutya, ha víz megy a fülébe.

– Nem lehet hozzászokni Fleurhöz, ha egy házban laksz vele? – kérdezte együttérzően Harry.

– De, persze... – felelte Ron. – Csak amikor így váratlanul ráront az emberre...

– Szánalmas vagy! – ripakodott rá Hermione, azzal látványosan bevonult a sarokba, és ott karba tett kézzel megállt.

– De azért nem akarod, hogy családtag legyen, ugye? – kérdezte borzadva Ginny. Mivel Ron csak vállat vont, így folytatta: – Mindegy, anya úgyis észhez téríti Billt.

– Hogy téríti észhez? – kérdezte Harry.

– Állandóan hívogatja Tonksot, hogy jöjjön el hozzánk vacsorára. Azt akarja elérni, hogy Bill beleszeressen, és inkább őt válassza. Remélem, összejön a dolog. Én is szívesebben látnám Tonksot a családban.

– Persze, biztos összejön – gúnyolódott Ron. – Nem találsz olyan idiótát, aki Tonksot választaná, ha Fleur is megkaphatja. Jó, persze, Tonks se ronda, ha épp nem csinál fura dolgokat a hajával meg az orrával, de...

– Sokkal normálisabban néz ki, mint Francica! – méltatlankodott Ginny.

– És sokkal okosabb is, hiszen auror! – tódította Hermione a sarokból.

– Fleur nem buta lány – jegyezte meg Harry. – Bizonyította a Trimágus Tusán.

– Ne kezd még te is! – fortyant fel Hermione.

– Ennyire bejön neked, ahogy azt mondja: „’Arry”? – kérdezte csípősen Ginny.

- Nem. – Harry most már bánta, hogy beleszólt a vitába.
 - Csak azt
- ˘ 68 ˘

mondtam, hogy Franci... mármint Fleur...

– Én akkor is jobban örülnék Tonksnak – jelentette ki Ginny. – Rajta legalább lehet nevetni.

– Azt nem mondanám – vetette ellen Ron. – Az utóbbi időben kábé olyan vidám látványt nyújt, mint Hisztis Myrtle.

– Ezzel ne gyere, Ron! – pirított rá Hermione. – Nem könnyű feldolgoznia, ami történt... végül is... végül is az unokabátyja volt.

Harry összerezett. Hát mégis sikerült Siriusnál kilyukadniuk. Felkapta a villáját, és tömni kezdte magába a rántottát, remélve, hogy így kimaradhat a beszélgetésnek ebből a részéből.

– Tonks és Sirius alig ismerték egymást – vitatkozott Ron. – Sirius a fél életét az Azkabanban töltötte, és előtte nem is találkoztak a családjaik...

– Nem az a lényeg – rázta a fejét Hermione. – Tonks úgy érzi, ő a felelős Sirius haláláért!

– Ezt meg honnan veszi? – bukott ki a kérdés Harryből.

– Előtte ő harcolt Bellatrix Lestrange ellen. Szerintem úgy gondolja, hogy ha végzett volna a nővel, az nem ölhetett volna meg Sิริust.

– Ez hülyeség! – jelentette ki sommásan Ron.

– Nem, ez a túlélők büntudata – helyesbített Hermione.

– Lupin is próbált a lelkére beszélni, de hiába, nagyon

maga alatt van. Azóta még a metamorfálás se megy neki.

– Mi nem megy neki?

– Nem tudja változtatni a külsejét – magyarázta Hermione. – Gondolom, a sokktól vagy valamitől meggyengült a varázsereje.

– Nem is tudtam, hogy ilyen is történhet – jegyezte meg Harry.

– Én se – csóválta a fejét Hermione. – De gondolom, ha az ember nagyon le van törve...

Kinyílt az ajtó, és Mrs. Weasley dugta be rajta a fejét.

– Ginny – suttogta –, gyere le, segíts a főzésben!

– Beszélgetünk, ha nem látnád! – méltatlankodott Ginny.

– Gyere le! – ismételte Mrs. Weasley, és választ se várva visszahúzta a fejét.

– Csak azért kellek, hogy ne maradjon kettesben Francicával! – mérgelődött Ginny. Fleurt utánozva körbelendítette hosszú vörös haját, és széttárt karokkal, balerina módjára pipiskedve áttipegett a szobán.

– Azért gyertek majd le ti is! – szólt vissza az ajtóból, aztán kiment.

Harry kihasználta a beszélgetésben beállt szünetet, és folytatta a reggelizést. Hermione Fred és George dobozait vizsgálgatta, s időnként a [˘] 69 [˘]

szeme sarkából Harryre pillantott. Ron merengve majszolta Harry pirítását, s továbbra is az ajtót fixírozta.

- Ez meg mi? – kérdezte hirtelen Hermione, és felmutatott egy kisméretű távcsőnek tűnő tárgyat.
- Nem t’om – felelte Ron –, de ha Fredék itt hagyták, akkor biztos teszteletlen áru, úgyhogy vigyázz vele.
- Édesanyád szerint egész jól megy a varázsvicc-bolt – szólt Harry. – Azt mondta, a bátyáidnak van üzleti érzékük.
- Az nem kifejezés – vigyorgott Ron. – Úsznak a galleonokban! Alig várom, hogy lássam a boltjukat! Még nem voltunk az Abszol úton, mert anya „biztonsági okokból” csak apával együtt hajlandó elmenni, apa meg eddig nem ért rá, de állítólag szuper a bolt!
- És mi hír Percyről? – A harmadik legnagyobb Weasley fiú korábban csúnyán összekülönbözött a családdal. – Szóba áll már a szüléiddel?
- Nem – felelte Ron.
- De hát el kell ismernie, hogy édesapádnak volt igaza, hiszen Voldemort visszatért...
- Dumbledore szerint – szólt közbe Hermione – az emberek könnyebben bocsátanak meg annak, aki téved, mint annak, akinek igaza van. Hallottam, amikor ezt mondta édesanyádnak.
- Igazi Dumbledore-féle pihent agyú szöveg – dörmögte Ron.
- Az idén különórára fogok járni hozzá – jegyezte meg csak úgy mellékesen Harry.

Ronnak a torkán akadt a pirítós, Hermione pedig felsikoltott.

- És ezt csak most mondod!?! – hüledezett Ron.

- Most jutott eszembe – felelte őszintén Harry. – Tegnap éjjel mondta a seprűs kamrában.
- Azanyja...! Különórák Dumbledore-ral... – suttogta lenyűgözve Ron. – Nem mondta, hogy miért...?

Nem fejezte be a kérdést, helyette lopva összepillantott Hermionével. Harry letette a kést és a villát – kissé túl gyorsan vert a szíve ahhoz képest, hogy nem csinált mást, csak ült az ágyban. Dumbledore azt mondta, mondja el nekik... akár most rögtön túleshet rajta... Szemét a reggeli napfényben csillogó villára szegezve így szólt:

- Nem tudom, miért akar órákat adni nekem, de valószínű, hogy a jóslat miatt.

Se Hermione, se Ron nem válaszolt. Harry, bár nem nézett rájuk, sejtette, hogy dermedten merednek rá. A folytatást még mindig a villájának [˘] 70 [˘]

mondta:

- Arról a jóslatról beszélek, amit megpróbáltak ellopni a minisztériumból.
- Csak hát azt senki nem hallotta – sietett leszögezni Hermione. – És már összetört.
- Bár a Próféta szerint... – kezdte Ron, de Hermione lepisszegte.
- A Próféta jól sejtí. – Harry erőt vett magán, és végre ránézett barátaira. Hermione rémültnek tűnt, Ron álmélkodott. – A jóslatot más formában is megőrizték, nemcsak az üveggömbben. Én Dumbledore dolgozószobájában hallgattam meg. Neki mondták el

annak idején, így ő továbbadhatta nekem. Az derült ki belőle... – Harry nagy levegőt vett. – Szóval úgy tűnik, én leszek az, akinek végeznie kell Voldemorttal... A jóslat legalábbis azt mondja: nem élhet egyikünk, amíg a másik él.

A három jó barát egy hosszú pillanatig némán meredt egymásra. Aztán durranás hallatszott, és Hermione eltűnt egy fekete füstfelhő mögött.

– Hermione! – ordított fel kórusban Harry és Ron, s a reggelis tálca csörömpölve landolt a padlón.

Hermione köhögve kibontakozott a füstből. Ott volt a kezében a teleszkóp, és a fél szeme körül mintaszerű monokli díszelgett.

– Megszorítottam, erre... belém boksolt! – nyögte lélegzet után kapkodva a lány.

Valóban, a távcsőből egy rugó állt ki, s azon egy apró ököl fityegett.

– Rá se ránts! – szólt a visszafojtott nevetéstől elcsukló hangon Ron. – Anya egy perc alatt rendbe hoz. Profi a kisebb sérülések gyógyításában...

– Kit érdekel ez most! – Hermione gyorsan visszaült az ágy szélére. – Harry... jaj, Harry... Miután visszajöttünk a minisztériumból, sokat gondolkodtunk... persze nem akartuk elmondani neked, de abból, amit Lucius Malfoy a jóslatról :mondott – hogy rólad meg Voldemortról szól... szóval gyanítottuk, hogy valami ilyesmi lehet... Jaj, Harry... –

Hermione sajnálkozva nézett a fiúra, és suttogva megkérdezte: – Nagyon félsz?

– Már nem – felelte Harry. – Amikor meghallgattam a jóslatot, eléggé féltem... De most már valahogy úgy érzem, hogy mindig is tudtam... Mindig is tudtam, hogy egyszer meg kell küzdenem vele...

– Mikor hallottuk, hogy Dumbledore maga megy el érted, azt hittük, mondani vagy mutatni akar valamit a jóslattal kapcsolatban – magyarázta felélénkülve Ron. – És végül is jól gondoltuk, nem? Nem vacakolna vele, hogy különórákat adjon, ha úgy gondolná, hogy neked kampec – szóval biztos van esélyed!

˘ 71 ˘

– Ez igaz – helyeselt Hermione. – Kíváncsi vagyok, mit akar tanítani neked. Talán a defenzív mágia magasiskoláját... iszonyúan erős ellenátkokat... rontásrombolókat...

Harry alig figyelt a lányra. Olyan melegség áradt szét benne, aminek semmi köze nem volt a besütő naphoz, és a mellkasában érzett görcsös gombóc oldódni kezdett. Tisztában volt vele, hogy Ron és Hermione sokkal jobban megrémültek, mint mutatják, de a puszta tény, hogy ott maradtak vele és bátorítják, vigasztalják, ahelyett hogy borzadva elhúzódnának tőle, mint a leprástól – nos, ez olyan sokat jelentett neki, hogy szavakba se tudta önteni.

– ... meg hát mindenféle elterelő bűbájt – fejezte be a találgatást Hermione. – Te legalább egy óráról tudsz,

amire biztosan jární fogsz az idén. Az pont eggyel több, mint amennyiről én meg Ron tudunk... Igazán megjöhetnének már az RBF-eredményeink.

– Biztos hamar megjönnek – vélekedett Ron. – Már eltelt egy hónap.

– Várjatok! – szólt Harry. Az éjjeli beszélgetés egy újabb részlete derengett fel benne. – Mintha Dumbledore azt mondta volna, hogy ma jönnek meg az RBF-eredményeink!

– Ma!?! – kiáltott fel Hermione. – Ma? De hát miért nem... Jaj Istenem! Miért nem szóltál?

Azzal felugrott, mintha megcsípték volna.

– Megyek, megnézem, jött-e bagoly...

Mikor Harry tíz perccel később felöltözve, kezében a reggelis tálcával leért a földszintre, Hermionét meglehetősen zaklatott állapotban, a konyhaasztalnál ülve találta, Mrs. Weasley pedig ott állt fölötte, és szemlátomást azon fáradozott, hogy eltüntesse a lány szeme körül a pandamackós monoklit.

– Meg sem mozdul – sopánkodott az asszony. Egyik kezében a pálcáját tartotta, a másikban a Gyógyítás a gyakorlatban című könyv egy példányát, ami a Horzsolások és zúzódások című fejezetnél volt felütve.

– Nem értem, ez mindig használni szokott.

– Jellemző Fred és George sajátos humorára, hogy eltüntethetetlenre csinálták – jegyezte meg Ginny.

– De hát muszáj eltüntetni! – rémüldözött Hermione. Nem járkálhatok ilyen arccal!

– Nem is fogsz, drágám! – sietett megnyugtatni Mrs. Weasley. – Megtaláljuk az ellenszerét, ne félj!
– Bill mesélte, ‘ogy Frhed és Zsorzs nágyon vices fiúk – szólt

˘ 72 ˘

mosolyogva Fleur.

– Hogy halálra ne kacagjam magam! – vágta rá bosszúsan Hermione. Felugrott a székről, és kezét tördelve járkálni kezdett a konyhában. – Mrs. Weasley, egészen biztos, hogy nem jött reggel bagoly?

– Persze, drágám, hiszen észrevettem volna – felelte türelmesen az asszony. – De hát még kilenc óra sincs. Hosszú még a nap...

– Tudom, hogy elszúrtam a rúnaismeretet – motyogta zaklatottan Hermione. – Legalább egy súlyos félrefordítást csináltam. És sötét varázslatok kivédéséből is gyatra voltam a gyakorlatin. Az átváltoztatástanról azt hittem, hogy egész jól sikerült, de így utólag már...

– Fogd be a szád, Hermione! – förmedt rá Ron. – Nem csak te izgulsz! Aztán majd megjön a tíz „kiváló” RBF-ed...

– Dehogysis, dehogysis! – Hermione hisztérikusan rázta a kezét. – Tudom, hogy mindenből megbuktam!

– Tényleg, mi van, ha mindenből megbukik az ember? – kérdezte Harry. Az összes jelenlevőnek tette fel a kérdést, de természetesen Hermione válaszolt rá.

– Akkor a házvezetőkkel kell megbeszelnünk a továbbiakat. Év végén megkérdeztem McGalagonytól.

Harrynek forogni kezdett a gyomra. Most már bánta, hogy úgy bereggelizett.

– Á Beauxbatonsban mi más’ogy sináltuk ezeket – jegyezte meg kissé fennhéjázva Fleur. – Szerhintem jobban. A ‘atodik év után voltak a vizsgák, nem az ötödik után, és...

Egy rémült sikoly belefojtotta a szót. Hermione a konyhaablaknál állt, és kifelé mutatott. A távolban három, egyre növekvő fekete pötty látszott az égen.

– Ezek baglyok – állapította meg rekedten Ron. s már ugrott is, hogy csatlakozzon Hermionéhoz az ablaknál.

– És hárman vannak – tette hozzá Harry. Ő is odaállt barátai mellé.

– Fejenként egy – suttogta holtra váltan Hermione. – Jaj istenem... jaj istenem... jaj istenem... – Azzal belemarkolt Harry és Ron karjába.

A madarak, három szép macskabagoly, egyenesen az Odú felé repültek. Mikor a házhoz vezető ösvény fölé ereszkedtek, már az is látszott, hogy egy-egy nagy, négyzet alakú borítékot hoznak.

– Istenem! – visított Hermione.

Mrs. Weasley átoldalazott hármójuk között, és kinyitotta a konyhaablakot. Egy, kettő, három – a madarak beröppentek, szépen ~ 73 ~

felsorakoztak a konyhaasztalon, majd egyszerre felemelték a jobb lábukat.

A Harrynek címzett levelet a középső bagoly hozta. A fiú odalépett a madárhoz, és ügyetlenül babrálni kezdett a küldeményt rögzítő csomóval. Balra tőle Ron próbálta leoldani a levelét. A jobbján álló Hermionénak annyira remegett a keze, hogy a baglya is belerázkódott.

A konyhában a légy zümmögését is hallani lehetett. Hosszas ügyetlenkedés után Harrynek végül sikerült kiszabadítania a levelét. Gyorsan feltépte a borítékot, kihúzta belőle az összehajtott pergamenlapot, és kinyitotta.

A RENDES BÚBÁJOS FOKOZAT VIZSGA ÉRDEMJEGYEI

Sikeres vizsga: Sikertelen vizsga:

Kiváló (K) Hitvány (H)

Várakozáson felüli (V) Borzalmas (B)

Elfogadható (E) Troll (T)

Harry James Potter vizsgaeredményei: Asztronómia:

E

Átváltoztatástan: V

Bájitaltan: V

Bűbáj tan: V

Gyógynövénytan: V

Jóslástan: H

Legendás lények gondozása: V

Mágiatörténet: B

Sötét varázslatok kivédése: K